

De staatsgreep der Fascisten; Mussolini Minister-President. — Het koninklijk bezoek aan de hoofdstad. — Moderne duikercostuums. — De Commissie van Herstel te Berlijn. — De eerste Luchtschipbreukelingen.

No. 19

(45)

8 Nov.
1922.

PER NUMMER
20 CENT.

VOOR WEEK-
ABONNÉ'S
17½ CENT.

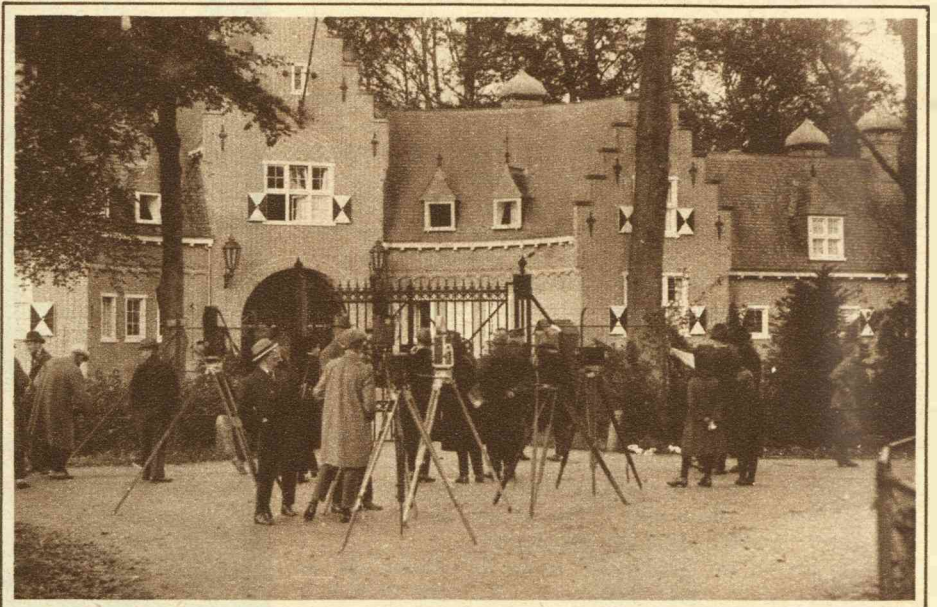
Panorama

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

A. W. SIJTHOFF'S UITGEVERS MAATSCHAPPIJ LEIDEN

PRIJS
PER
KWARTAAL
f 2.25
FRANCO
PER POST
f 2.50

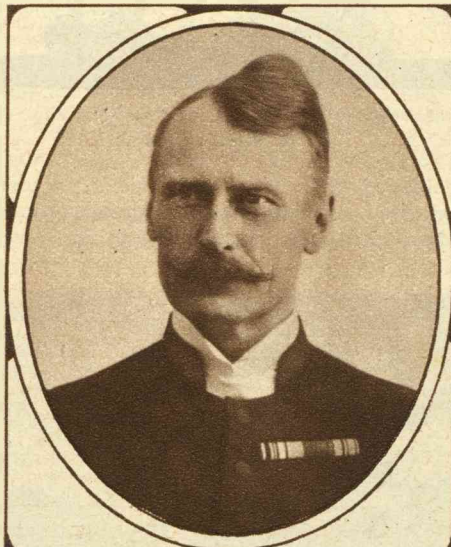
Het huwelijk van den ex-Keizer van Duitschland

Zondag 5 November is te Doorn het huwelijk voltrokken tusschen den ex-keizer van Duitschland en Prinses Hermine von Schönlich Carolath. Daar deze gebeurtenis en alles wat ermee in verband stond, met de meest mogelijke geheimzinnigheid behandeld werd, kunnen wij van de plechtigheid zelve geen beelden brengen. Hierboven links: Prinses Hermine vertrekt met haar jongste dochttertje van haar slot te Saboor naar Doorn. Rechts: De film-operateurs die reeds Zordagmorgen om negen uur op hun post waren.

Een drietal fotografen op verkenning.

De hofpredikant Vogel uit Potsdam, die het huwelijk inzegende.

Onze coliege van de London News met zijn teleo-toeste in actie.

Poortgebouw en kasteeltuin van Huize Doorn worden door film-operateurs en persfotografen als het ware belegerd.

(Zie ook de foto's op pag. 11.)

De Eerste Luchtschipbreukelingen.

et moge dan waar zijn, dat door de verbeteringen aan de moderne luchtvaartuigen aangebracht en de meerdere routine der vliegers, 't aantal luchtschipbreuken percentsgewijze sterk is afgenomen, zoo staat daar tegenover, dat, waar 't luchtverkeer meer en meer toeneemt, 't aantal ongelukken mede stijgend is, zóó zelfs, dat de dagbladen en de periodieken 'n vliegongeluk amper vermeldenswaard vinden en er moeten al heel wat menschenlevens tegelijk verloren gaan, wil men 't met de noodige breedvoerigheid melden. In den beginne der luchtvaart was dat anders. Al was dan ook 't eerste slachtoffer der luchtvaart maar 'n doodgewone kuleku, 'n haan, 't feit werd naarstiglijk geboekstaafd. Hoe nu 'n haan tot eerste martelaar werd?

Voor den mensch was de eer niet weggelegd de eerste levende kreature te zijn, die opsteeg naar den hooge. De eerste drie luchtreizigers waren 'n schaap, 'n eend en 'n haan. Opgesloten in 'n mand, die onder aan 'n Montgolfière ('n ballon gevuld met heete lucht) was gehangen, steeg dit uitverkoren drietal óp ten aanschouwe van Lodewijk XVI, Marie Antoinette, den hoogsten adel van Frankrijk en heel Parijs. Hun luchtreis duurde 'n klein kwartiertje, in de omstreken van Versailles bereikten ze weer 't aardrijk. In de geheime memoires van Bachaumont vinden we hiervan melding gemaakt, gedateerd 19 September 1783:

„In 't bosch van Vaucresson zijn ballon en korf gevonden, de korf was bij 't neer komen opengegaan en 't schaap liep rustig te grazen, de eend zocht snaterend 'n badgelegenheid, maar de haan — de arme — nimmer zou hij z'n victorie uit kraaien . . . hij had z'n nek gebroken.”

Elders vinden we gemeld, dat onder de eersten, die op den neergedaalden ballon toesnelen zich Pilâtre de Rozier bevond. — Waren ook de dieren hem vóór geweest, hij wilde de eerste mensch zijn die hemelwaarts toog met 't wondere voertuig, den luchtballon — helaas — de nek van den haan heeft hem weinig goeds gespeld . . . Pilâtre de Rozier zou de eerste luchtschipbreukeling worden . . . zij 't ook geheel en al door onbegrijpelijke roekeloos- en stijfhoofdigheid.

Pilâtre de Rozier heeft 'n dolzinnig idee met z'n leven betaald. Hij deed 'n „uitvinding” die hierin bestond, dat hij de twee ballonsystemen tot één verbond: onder 'n met waterstofgas gevulden ballon bracht hij 'n ballon aan gevuld met heete lucht. Op die manier vermeende hij zoolang hij wilde in de lucht te kunnen blijven. Immers wanneer 't gas „kromp” kon hij 't door verhitting weer doen uitzetten en zoo 'n daling voorkomen. Tevergeefs trachtte men hem dit idee uit z'n hoofd te praten, hield men 'm voor, dat hij „een brandende lont onder 'n kruitvat ging hangen” . . . de Fransche regeering had 'm 20000 francs verstrekt tot 't uitvoeren van z'n plannen . . . den 15en Juni 1785 was de tweeling-ballon gereed en ging hij 't waagstuk ondernemen. Met hem zou opstijgen de fabrikant van 't luchtgevaarte, die dit als belooning bedongen had. Onder 't dreunen der kanonschoten steeg de Charlo-Montgolfière statig omhoog en gedurende 'n half uur schijnt alles op perbest te gaan, maar dan lekt op eenmaal 'n violette vlam langs den bovensten gasballon, het omhulsel valt brandend op den ondersten ballon en de uitvinder stort met z'n passagier omlaag. 'n Paar kilometers van Boulogne, 'n drie honderdtal schreden van de kust vond men Pilâtre de Rozier als 'n vormeloze massa, geen been was aan 'm heel gebleven. Romain, de fabrikant, ademde nog, maar stierf na enkele minuten.

Ik zou u nu van 't rijtje af de lange lijst luchtschipbreukelingen kunnen citeren, doch ik wil hieren daar 'n greep doen. Nummer drie, 'n zekere Olivard, betaalde, ook al door eigen schuld, de droeve tol waarvoor geen pasmunt bestaat. Hij steeg op met 'n door hem vervaardigden ballon, te vullen met heete lucht, van . . . papier, slechts versterkt met eenige linnen strooken. De uit teenen gevlochten mand hing onder de verwarmingsinrichting en was tjokvol geladen met brandstof. Op groote hoogte vloog de mand in brand, de touwen, die mand en ballon vertonden, braken af — Olivard viel te pletter.

Door dergelijke roekeloosheden ging nog menig luchtschipbreukeling te gronde . . . en eigenlijk mag dit geen verwondering baren. Immers, in die eerste jaren der luchtvaart . . . als je n rgens meer voor deugde en gauw 'n boel geld wilde verdienen, maakte je ballon-opstijgingen en 't gros der ballonvaarders was onontwikkeld en van twijfelachtig gehalte . . .

Maar we tellen onder de luchtschipbreukelingen ook mannen der wetenschap, de namen Spinelli en Sivel vinden we mede op de lange lijst der slachtoffers van de luchtvaart. Leden ze al geen schipbreuk, ze betaalden met hun leven 't pogen zoo hoog mogelijk te stijgen. Den 15en April 1875 steeg de in uitstekenden toestand verkeerende ballon

Zenith op; als balloncommandant Tissandier. Op 'n hoogte van 8000 Meters gekomen geraakten allen drie buiten kennis en slechts Tissandier alleen vermocht 't te herleven, de beide anderen lagen met gebroken oog, bebloeden mond en

Het eenvoudige gedenkteeken, opgericht voor Andrée te Virgo-haven.

zwart gelaat in de mand. Vroeg hier 't wetenschappelijk onderzoek der hoogere luchtlagen twee menschenlevens, ook 't Noordpool-onderzoek met behulp van den ballon zou z'n

De luchtschipbreukeling Prince.

slachtoffers vragen: de ingenieur Salomon August Andrée en met hem twee jeugdige mannen Fränkel en Strindberg.

André rekende op de Zuidenwinden die zeker deel van 't jaar in de Poolgebieden heerschend zijn om Poolwaarts te drijven; hij wist geldmannen voor z'n plan te winnen, verder kwamen door inschrijvingen en giften de benodigde f 90.000 bij elkaar. De ballon, metende 4500 M³ werd te Parijs ver-

vaardigd, met lucht opgeslagen en op 't Champ de Mars in de toenmalige Gallerie des Machines publiek tentoongesteld: met president Faure gaven 30.000 betalende bezoekers van hunne belangstelling blijk. De ballon werd dan ingescheept en arriveerde 21 Juni 1896 op 't eiland Norsk-Oarna. Dit jaar zou er van 'n vertrek naar de pool niets komen, de Zuidenwinden lieten op zich wachten. Den 11en Juli echter van 't volgend jaar, 1897, blaast 'n felle wind uit 't Zuiden — alles is gereed — na onderling overleg besluit Andrée te vertrekken. Onder gewuif van zakdoeken verheffen zich de drie koene luchtvaarders om dan langzaam, weldra sneller af te drijven naar 't Noorden op 'n hoogte van 'n honderd meters . . . de ursnelheid van den ballon wordt geschat op 35 K.M., kunnen koers en snelheid gehandhaafd blijven dan is de pool in twee dagen bereikt . . .

Nimmer zag men Andrée of z'n twee tochtgenooten weer, slechts 'n postduifbericht gedateerd 13 Juli 12 uur 30 minuten in den namiddag meldt: 82° 2' Noorderbreedte, 15° 5' Oosterlengte. Gewenschte koers naar 't Noorden. Alles wel aan boord. Dit 's mijn derde postduif-bericht. Andrée.

En zoo vroeg deze doldrieste onderneming niet alleen 't leven van 'n ingenieur, maar van twee veel belovende jonge geleerden, waarvan één zoo juist was gehuwd.

Vroeg de ballon z'n slachtoffers onder hen, die van den ballon 'n publieke vermakelijkheid maakten of koos hij ze onder geleerden, ook de militairen verschoonde hij niet. 't Was vooral in den oorlog van '70 dat meerdere luchtschipbreuken te melden vielen. Parijs van alle zijden ingesloten, zag zich den weg door de lucht nog geopend en gedurende 't beleg gingen 64 ballons omhoog, die 155 menschen vervoerden, 363 postduiven en drie miljoen micro-depeches. Vijf dezer ballons vielen in handen van den vijand, twee ballons dreven 's nachts naar zee en zoowel de matroos Prince als de soldaat Lacaze vonden den dood in de golven.

De luchtschipbreuken met bestuurbare ballons en vliegtuigen zouden, wilde ik ze U opsommen, menige bladzijde van Panorama vragen, ook Nederland en Koloniën bleef er niet van verschoond, erger nog. . . . gerekend 't aantal vluchten, gerekend 't aantal vliegere en gerekend 't aantal Nederlandse militaire vliegers is 't aantal vernielde, verloren gegane en verbrande machines ontstellend groot en 't aantal slachtoffers buiten verhouding.

In de Tweede Kamer is daar reeds zeer terecht op gewezen en werd dan ook 'n onderzoek toegezegd . . .

Onder de burger-vliegers vroeg 't vliegen mede z'n slachtoffers, de zwarte lijst meldt dan den jeugdigen Maasdijk als „eerste”. Te Anhem zou hij 'n vliegemonstratie geven maar bij 'n vóór-vlucht kwam hij bij 't nemen van 'n bocht doodelijk te vallen voor de voeten van z'n aanstaande bruid.

Nu, op 't moment, heeft Nederland geen beroeps-vliegers, wordt er al nu en dan een demonstratie gegeven zoo is dit door buitenlanders, die met 't oog op de valuta voor 'n prijsje vliegen, waarvoor 'n Hollander dit moeilijk doen kan — immers 't vliegen is duur — de schade aan en slijtage van materieel maakt 't onmogelijk in ons land van 't demonstratie- of passagievliegen 'n winstgevend bedrijf te maken.

Zoo staat dan 't vliegen in ons land door Hollanders op 't moment in 't teeken van 't militarisme waarvoor we dan den wensch . . . de hoop . . . uitspreken . . . neen . . . eischen:

Minder luchtschipbreukelingen. —

W. POTTUM

PAS OP!

't Hoofdje geneigd naar één kant,
De wimpertjes half zedigjes dicht,
Op 't hartje de krijt witte hand,
Een huisje om 't effen gezicht,
De mond in de plooitjes gezat.
Zoo naakt zij met langzamen tred
Alsof zij op eieren gaat,
Kweelt woordtekens teeder en zoet
Als tolkjes van 't zachtste gemoed. —

Pas op!

Ze is een granaat
Die losbarst
Met dond'renden knal

Om één niemendal!

DOET!

Doet wat gij moet,
En doet het goed.
Voorzeker doet
Gij 't dan niet goed,
Zoo gij 't enkel doet,
Omdat gij moet!

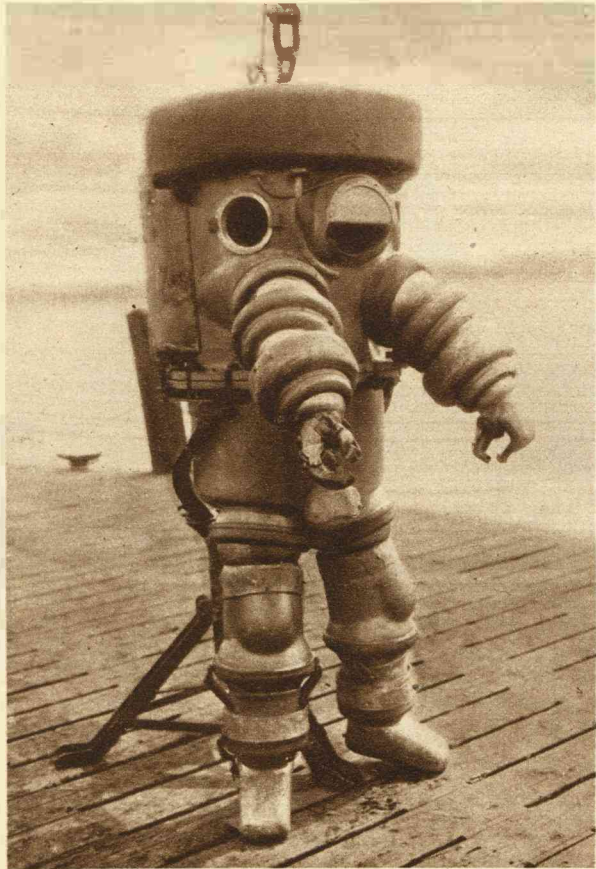
ZIJN VADER

DOOR
HENNY K.

Mlug en kwiek, met de haar eigen elastischen gang, liep ze de dorpsstraat af. Hoewel ze er hoogst eenvoudig uitzag in de donkerblauwe tailor-made, trok ze toch, door eene onmiskenbare bekoring, die van haar uitging, ieders aandacht. Heel wat gordijntjes werden opzij geschoven, heel wat vriendelijke blikken rustten op haar, want ze was in het dorp bekend om haar hulpvaardigheid en vooral om haar groote liefde voor de kinderen. Dáarmede had ze alle moederharten gewonnen. Toen een jaar geleden eene vreeselijke epidemie in het dorp uitbrak, was zij het geweest, die bij de bedjes der zieke kinderen had gezeten, die woorden van bemoediging en troost had gesproken tot de uitgeputte moeders. Haar opgewekte, blijmoedige geest had altijd klaar gestaan om de menschen op te beuren en ze had overal lichtpuntjes gebracht in de moeilijke bange uren van ziekte en lijden. Om uitbreiding der ziekte te voorkomen, had ze alle gezonde kinderen in een apart gebouw laten brengen en verzorgen, zoodat de moeders zich geheel aan de kleine patiëntjes konden wijden.

Ze wist door ontelbare kleine bewijzen, dat de dorpsbewoners haar liefhadden en voor haar door het vuur zouden gaan, indien dit noodig was en het stemde haar blij en gelukkig, voor zoover ze gelukkig kon zijn. En, zooals dit in den laatsten tijd dikwijls gebeurde, als ze, na in het dorp boodschappen te hebben gedaan, den eenzamen landweg af liep naar haar huis, trok haar leven ook thans weer aan haar geest voorbij.

Toen ze twintig jaar was, had ze hem leeren kennen bij eene

De diepzeeduiker gereed voor zijn arbeid onder water.

muzikale familie, waarvan de oudste dochter haar vriendin was. Dien eersten avond al, toen ze hem had zien staan onder het zachte licht van de roze omkapte schemerlamp, toen ze de bezielde uitdrukking op z'n gezicht had gezien, terwijl hij z'n viool liet zingen van geluk en vrede, had ze geweten, dat dat de man was, dien ze zou kunnen liefhebben. En daar ze zélf eene hartstochtelijke liefhebster van muziek was, waren ze al heel gauw met elkaar in contact gekomen. Ze hadden zich verloofd en kort daarop waren ze getrouwd.

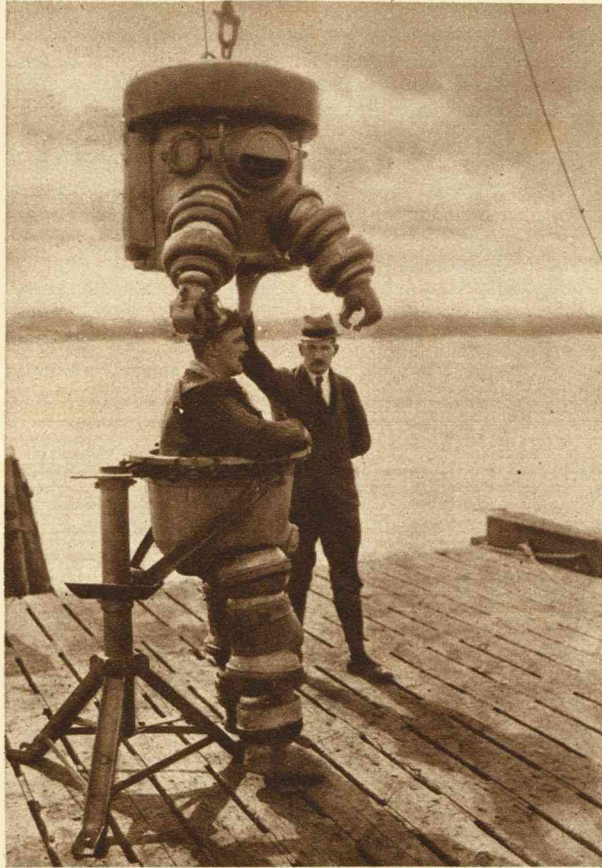
Op dat punt stonden haar gedachten altijd stil. De weelde en het heerlijke geluk van die eerste huwelijksjaren waren zoo oversterpend geweest, dat het haar nu nog, terwijl ze er aan dacht, den adem benam. Na twee jaar was hun jongen, hun kleine Paul geboren. Aan dien geboortedag was eene onafscheidelijke herinnering verbonden. Ze zag de slaapkamer, waar ze toen doodelijk afgemat, maar o, zoo innig gelukkig gelegen had. Ze zag het kleine witte wiegje, dat vlak naast haar bed geschoven was, zoodat ze met haar hand het donkere kinderkopje kon voelen. Nóóit zou ze het oogenblik vergeten, dat haar man de viool tevoorschijn haalde, en voor haar bed staande, voor haar had gespeeld. Al de angst, die hij om haar had uitgestaan, en al de jubelende blijdschap, die hij gevoeld had, toen alles achter den rug en haar leven behouden was, had hij niet in woorden kunnen zeggen. Toen liet hij z'n viool voor zich spreken en ze begréépte.

Totdat Paul twee jaar was hadden ze in volmaakte harmonie geleefd, gelukkig met elkaar en het kind.

Toen was het vreeselijke gekomen en het was gekomen in den vorm van eene kleine blonde vrouw met eene geraffineerde macht tot bekoren in zich. Samen waren ze naar het concert geweest, Léon en zij. Daar was de kleine blonde vrouw geweest met haar betoverende stem, daar had ze

Léon's aandacht getrokken, eerst door haar muzikaliteit, later door de charme van haar persoonlijkheid zélf. In de pauze was hij naar haar toe gegaan en — hoe kón het anders — Léon's knap uiterlijk, zijne verbazende kennis waar het muziek betrof, dit alles had in de vrouw het verlangen gewekt, hem tot zich te trekken.

Zij, Margeret, was te trots geweest om te laten merken

Moderne duikercostuums.

Het mag van algemeene bekendheid geacht worden, dat het systeem der duikerkiokken, vooral voor onderzoekingen op groote diepten, lang niet voldeed. Daarom heeft men zich toegelegd op het vervaardigen van zware duikerpanters, die zelfs aan den grootsten waterdruk met succes weerstand konden bieden, terwijl zij toch den duiker onder water de meest mogelijke vrijheid van bewegen moesten laten. Wij brengen op deze pagina thans een drietal foto's van zulk een modern duikerpak, dat gebruikt zal worden bij de berging der „Lusitania”. Deze uitrusting weegt 400 K.G. Zij is voorzien van alle moderne hulpmiddelen. De duiker kan in dit costume den lichtevoer naar eigen believen regelen; hij beschikt over een eigen lichtbron, terwijl hij bovendien voortdurend per telefoon in verbinding met de bovenwereld blijven kan. — De afbeelding hierboven laat duidelijk zien, hoe de duiker in zijn „pakje” gestoken wordt.

hoe ze leed. Ze had haar steeds meer en meer opvlammende jaloezie verborgen gehouden en... ze was nóóit meegegaan, als hij naar een concert ging. Ze had een gevoel, dat, als ze dat deed, ze dan de rol van bespiedster zou spelen en dat achtte ze beneden zich.

En véle, véle ayonden, als hij op z'n herhaald verzoek om mee te gaan een weigerend antwoord had ontvangen, zat ze met haar kindje in de armen en het was dikwijls gebeurd, dat bittere tranen op het kleine, donkere kopje aan haar borst vielen.

Op een avond had ze het echter niet langer uit kunnen houden en was ze tegen den tijd, dat ze wist, dat het concert afgelopen was, naar den schouwburg gegaan.

Daar had ze zich verscholen achter een pilaar bij den artisten-uitgang en gewacht. En, wat ze gevreesd had, maar toch nog steeds niet had willen gelooven, was bewaarheid geworden.

Ze had haar man gezien met de kleine blonde vrouw. Ze had verstaan wat hij gezegd had en nog herinnerde ze zich woord voor woord met een wreede helderheid.

„Natúúrlijk, ik breng U even naar huis, ik laat U niet alléén gaan!” Toen waren ze samen in den wachtenden auto gestapt.

Als eene waanzinnige was ze voortgelopen.

Ze had 'n auto genomen en den chauffeur bevolen vliegensvlug te rijden. In den auto zittend, was er een ijzige kalmte over haar gekomen. Ze wist, wat haar te doen stond. Ze wou niet blijven, ze zou met Paul weggaan, dan had Léon vrij spel.

Thuiskomend, had ze zélf de groote koffer gepakt en het dienstmeisje gezegd, dat ze een telegram ontvangen had en plotseling op reis moest. Eerst had het meisje erg verwonderd gedaan, maar toen ze gezegd had „Mijnheer weet er van”, scheen ze gerustgesteld en hielp vlug en netjes Paul's kleertjes inpakken.

Ze wist, dat de actrice een heel eind buiten de stad woonde en dat Léon onmogelijk binnen een uur terug kon zijn.

Hoe zegende ze nu de schikking, indertijd door hem bij hun huwelijk gemaakt, dat zij haar eigen vermogen zou blijven behouden. Dáardoor was ze nu geheel onafhankelijk.

Tusschen den rand van haar kapspiegel had ze een gelakt briefje voor Léon gestoken met de woorden „Ik ga met Paultje weg. De reden waaróm begrijp je zeker zélf wel, Margeret”.

Nog dienzelfden avond was ze afgereisd. Een paar dagen was ze met het kind in een hotel in Arnhem gebleven, toen had ze een snoezig landhuisje in een klein Noord-Brabantsch

dorp gehuurd, dat haar door een kennis, dien ze gezegd had, dat zij en Paultje verandering van lucht noodig hadden, bijzonder was aanbevolen.

Ze begreep niet, hoe ze dien eersten tijd doorgekomen was. Dikwijls leek het leven haar niet meer waard geleefd te worden, maar er was een klein ventje met blozende wangen en een kindermond, die onophoudelijk vroeg en een kindhartje, dat steeds aandacht en liefde verlangde en haar jongen had haar over dezen moeilijken tijd heengeholpen, zooals alleen een kind daartoe in staat is.

Toen ze een week in het landhuis waren was er een brief van Léon gekomen. Met sidderende vingers had ze de enveloppe opengescheurd.

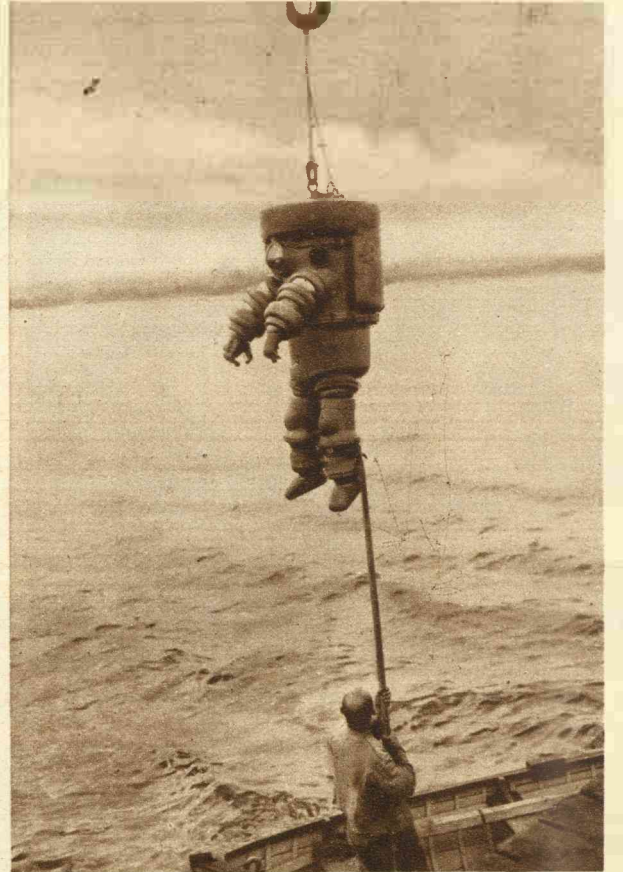
„Je hebt je vergist Margeret, kom terug!” Dat was alles. Geen enkele verdere uitlegging van z'n gedrag. Met groote bitterheid had ze het stukje papier verscheurd.

„Je hebt je vergist” schreef hij, maar ze was geen kind, dat zich door die weinige woorden liet overtuigen. Léon was nóóit een man van veel woorden geweest, maar in dit geval vond ze, was hij haar wel eene nadere verklaring schuldig. En dan, hij wist nu haar adres. Als het hem werkelijk zoo veel waard was, dat ze terugkwam, waarom kwam hij dan niet naar haar toe? Waarom niet?

Het kwam geen oogenblik in haar op, dat ze zich wérkelijk vergist kon hebben en dat Léon te trots was om z'n vrouw terug te halen, indien ze hierin niet vrijwillig toestemde.

Een maand later was zijn tweede briefje gekomen.

„Eens zal je inzien, dat je je vergist hebt. Ik blijf op je wachten, want je zult terugkeeren...!”

De duiker wordt te water gelaten.

Juist die korte inhoud verbitterde haar zoo zeer. Ze was een vrouw en ze verlangde duidelijken uitleg van z'n handwijze. Ze verlangde vriendelijke, zachte woorden, die het wanhopig verlaten gevoel in haar zouden wegnemen. En weer was het kleine briefje verscheurd en in de prullemand geworpen geworden en Paultje had naderhand het heele pakje snippers eruit opgevischt en ze uit het raam laten waaien, en verrukt geroepen: „Kijk eens Mammie, allemaal vlindertjes!”

Dat was drie jaar geleden. Paultje was nu bijna zes. Een flinke gezonde jongen en dikwijls, als hij na een wild spel met door opwinding rood gekleurde wangen en schitterende oogen, de serre kwam binnenhollen, had ze onwillekeurig gedacht: „Wat lijkt hij op Léon, o, als hij hem nu eens kon zien!” Dan had ze de donkere haarlok, die, evenals bij Léon weerbarstig naar voren viel, van z'n voorhoofd gestreken en gezegd: „Foei vent, je mag je niet zoo vreeselijk warm spelen!”

O, die herinnering...! Hoe vaak had ze dat niet tegen Léon gezegd, als hij opgewonden door z'n vioolspel naar haar toekwam. Dan had hij haar hand gegrepen, die ze langs zijn voorhoofd streek en er z'n lippen tegen gedrukt. Och, Paultje was nog te klein, Paultje deed dit niet. En met die herinnering was een brandend verlangen in haar opgekomen. Verlangen naar een sterken arm, die haar weer zou steunen. Verlangen naar iemand, die háár als een klein meisje behandelen zou. Ze voelde zich dikwijls eenzaam, zoo totaal op zichzelf aangewezen.

Ze was thuis.

Langzaam stak ze den sleutel in het slot van de deur. Wat was het stil in huis. Anders hoorde ze direct de vroolijke stem van haar jongen, maar Paul was een paar weken uit logeeren.

Ze had er vreeselijk tegenop gezien hem te moeten missen, maar haar broer had het haar zoo vriendelijk gevraagd en ooh, de jongen had óók niet veel. Dáár waren twee jongens van zes en acht jaar en het zou zoo leuk zijn eens met kinderen van z'n eigen leeftijd te spelen. Toen was ze over haar bezwaren heengestapt en ze had het toegestaan. Haar broer was Paultje komen halen, omdat ze hem liever niet zélf

Het Koninklijk bezoek aan de Hoofdstad.

De vorige week bracht de Koninklijke Familie haar gewone jaarlijksche bezoek aan de hoofdstad. Met een zestal foto's, op deze pagina gereproduceerd, leggen wij deze gebeurtenis voor de herinnering vast. Hierboven: de aankomst op Maandag 30 October aan het Paleis.

naar Den Haag bracht, de stad, met al die dierbare en toch zoo droeve herinneringen.

Ze had hen naar 't kleine dorpsstationnetje gebracht, dat blakerde in wit-gloeiend zonnelicht en toen de trein wegreed, was ze blijven staan wuiven, totdat ze niets anders dan een klein stipje zag.

Wonderlijk eenzaam en verlaten had ze zich daarna ge-

Het Koninklijk bezoek aan de Hoofdstad.

De opening van het Scheepvaartmuseum door H. M. de Koningin. — De aankomst.

voeld. De jongen wég! En later, op den eenzamen landweg had ze haar tranen den vrijen loop gelaten in een verzachtend zelf-medelijden.

Juist wilde ze naar boven gaan, toen ze het belletje van de postbode hoorde. Nog voordat ze tijd had te bedenken, dat het eigenlijk te vroeg was voor de post, stónd ze al met het groene telegram-formulier in de hand.

Het Koninklijk bezoek aan de Hoofdstad.

Na een rit door de stad keert de Koningin naar het Paleis terug. — De wacht wordt betrokken door de militaire politie.

Een telegram gaf haar altijd een zekere schrik, omdat het zoo gewichtig was en zoo heel dikwijls over het wel en wee van iemand besliste. Ook nú was dit het geval. Toen scheurde ze het zegel los. „Paultje licht ongesteld; niets ernstig maar vraagt naar je. Kom over, Jo”. In het wilde tastte ze naar een stoel en viel er op neer. De duizeling duurde echter maar kort. In vliegende haast pakte ze het allernoodigste bij elkaar en ging naar het stationnetje.

„Wanneer gaat er een trein naar Den Haag?” vroeg ze aan een spoorwegbeambte, die kalm in z'n seinhuisje zat.

De man was van middeleeuwsche langzaamheid en zei, dat hij het eens zou nakijken. Eindelijk kwam hij terug-sloffen.

„Over anderhalf uur Mevrouw!”

Het was of er iets in haar knapte. Anderhalf uur! Ze had zich zoo gerept en geijacht om toch maar gauw weg te kunnen gaan en nu moest ze zoo'n tijd wachten! Maar ook daaraan kwam een einde en eindelijk stoomde de trein het stationnetje uit.

In Den Haag nam ze aan 't station een taxi en beval den chauffeur zoo snel mogelijk naar het opgegeven adres te rijden.

Haar schoonzuster ontving haar.

„Wel Margeret, dat is eerder dan we gedacht hadden! „Kom binnen kind en drink eerst eens een sterk kopje thee, „dat zal je goed doen!”

„Nee, nee Lies, éérs de jongen!”

„Hij slaapt nu, en het is misschien beter, dat je hem niet wakker maakt, want hij was vannacht wat koortsig en heeft „bijna geen oog dicht gedaan! Slaap is heusch op 't oogen- „blik 't beste voor hem!”

„Maar... wat is er dan eigenlijk gebeurd?”

„Ik zal het je vertellen, maar je moet niet ál te veel schrik- „ken. Het had heel erg kunnen zijn, maar het is gelukkig „goed afgelopen. Paultje speelde gisteren met Wim en „Puck op straat, hier vlak voor de deur. Ik houd de kinderen „namelijk altijd in m'n nabijheid om af en toe naar ze te „kijken. Toen... ik weet zélf niet hoe alles zoo gauw in „z'n werk ging, kwam er om de hoek van de laan een hollend „paard. De kinderen gilden van schrik en angst. Ik zelf „stond als verlamd voor het raam. Ik kon niet meer bijtijds „te hulp komen, want het paard was al vlak bij. Wim en Puck „vloegen naar de overkant van de laan, maar Paultje raakte „in de war en liep terug. Juist toen ik dacht, dat het ergste „zou gebeuren, schoot er iemand op hem toe, trok hem vlak „voor het hollende paard weg, maar door de haast, en de „vreeselijke spanning struikelde de man en viel met Paultje „tegen de trottoirband aan. Het paard had hen niet geraakt, „maar Paultje bleef door de schok en doordat hij z'n hoofd „tegen het trottoir bezerde, even bewusteloos. De heer, die „hem gered had, bracht hem binnen. Wij lieten direct den „dokter komen, die hem verbond. Hij zei echter, dat het niets „te beteekenen had en dat hij na een paar dagen rust weer „geheel opgeknapt zou zijn.”

Met wit-weggetrokken gezicht had Margeret geluisterd. Ze zag het heele tooneeltje voor zich. Ze zag het hollende paard en haar kleinen jongen er vlak bij, in levensgevaar. O, als die man hem niet op zij had getrokken...!

Toen vroeg ze bevend: „Wie was de man, die hem redde?”

„We dachten wel, dat je vanavond hier zou zijn en hebben „hem gevraagd te komen, dan kon je hem zélf bedanken.”

„Ja, ja, dat is goed, door hem heb ik m'n kind nog!” zei ze gretig.

En dan, overspannen door schrik en den machtelozen strijd van de laatste weken, barstte ze inééns in tranen uit.

„O, Liesje, ik had m'n kleine vent niet kúnnen missen... „ik... ik... mis tòch al zoovéél. O, Léon... Léon...!”

Door die laatste woorden gaf ze haar geheim, haar verlangen naar Léon, prijs.

Zacht sloeg Lies haar armen om Margeret heen.

„Kom, kindje, huil niet zoo vreeselijk, het is toch alles goed afgelopen?”

Margeret kon echter niet zien, hoe hoopvol de blauwe oogen boven haar voor zich uitstarden. Het moest wel een héél zonnig toekomstbeeld zijn, dat Lies zag.

Margeret zat dien avond naast het witte bedje. Paultje was tevreden nu Mammie bij hem was en speelde „oorlogje”. Een rij tinnen soldaatjes waren in het bed opgesteld en z'n knietjes, hoog opgetrokken, moesten heuvels voorstellen, waarachter de vijand zich verborgen hield.

„En Mammie, ik ben de officier hè? En ik ben gewond!”

Ze keek naar het smalle witte verband om z'n hoofd en met een innig gevoel van dankbaarheid, dat ze hem nog had, boog ze zich voorover en kustte hem.

„O, en Mammie, die meneer was zó ó aardig voor me! „Hij bracht me chocolade en zei „m'n lieve jongen” tegen me „en hij heeft me ó k een kus gegeven!”

Een oogenblik was het stil in de kamer.

Toen klonk het zacht: „Mammie, hoor eens...!”

Ze boog haar hoofd tot vlak bij z'n donker jongenskopje. „Ja Boy?”

„Waarom heb ik eigenlijk géén Pappie en Wim en Puck „wél?”

Het was de eerste keer, dat het kind naar z'n vader vroeg. Een gloeiend rood overtoog haar gezicht.

Het moeilijke antwoord werd haar bespaard, doordat Lies binnenkwam.

„Margeret, die mijnheer is beneden, wil je even komen? „Ik blijf wel zoolang bij Paultje.”

„Goed Lies!”

Ze ging de trap af en bij iedere trede dreunde het door haar hoofd: „Waarom heb ik eigenlijk géén Pappie?”

O, wat deed dát pijn!

Dan opende ze de deur van het salon.

Metéén keerde iemand, die met z'n rug naar de deur gestaan had, zich om.

Een paar armen werden verlangend naar haar uitgestrekt.

„O, m'n vrouw, ben je eindelijk teruggekomen...!”

Al het vroeger gebeurde, al de lang gekoesterde wrok, vloeide in dat ééne moment weg. Ze wist alléén, dat ze hem weer terug had en dat het héérlijk veilig was z'n sterke armen weer om zich heen te voelen.

Nadat de eerste diepe ontroering voorbij was, sprak hij:

„Margeret, hoe heb je toen weg kunnen gaan? Ik hoorde

„van 'n vriend, dat je bij den schouwburg geweest was dien „avond. Je hebt dus gezien, dat ik met juffrouw van Geuns „in de auto ben gestapt en mogelijk heb je ook gehoord, wat „ik tot haar zei en, het is te vergeven, je hebt het op 't nood- „lottige oogenblik verkeerd uitgelegd. De zangeres voelde „zich dien avond ongesteld na het concert en ik bood aan „haar naar huis te brengen. Kind, er is nóóit iets tusschen

Het Koninklijk bezoek aan de Hoofdstad.

Een tocht door de stad op een regenachtigen dag.

„ons geweest. Mijn gevoelens voor die vrouw waren van dien „aard, dat ik daardoor mijn vrouw niets te kort deed. Hoe „kón je denken, dat ik haar, die ik om haar kunst hoog- „achtte, zou stellen bóven jou, de Moeder van m'n kind? „Enfin, het is gebeurd, en misschien ben ik óók wel te kop- „pig geweest om niet naar je toe te komen en je alles uit te „leggen, maar ik wou hebben, dat je uit je zélf kwam. Nu „ben je eigenlijk wel om het kind gekomen, maar het toeval,

Het Koninklijk bezoek aan de Hoofdstad.

De Koningin verlaat het door Haar geopende gebouw van het Scheepvaartmuseum.

„dat ik het juist moest zijn, die ons kind gisteren redde, was „een vingerwijzing voor me.”

Hij zweeg.

Toen nam Margeret het gezicht, dat haar zoo dierbaar was en dat nu sporen van diep lijden toonde, tusschen beï haar handen.

„Léon,” zei ze, „ik was nog zoo jong, toen ik van je weg-

Het Koninklijk bezoek aan de Hoofdstad.

Het bezoek der Koninklijke Familie aan de Willemsstraat op Donderdagmiddag 1.1.

„ging, bijna nog een kind, en ik voelde me zoo bitter ge- „krenkt. Nú besef ik pas, wat dit voor je geweest is en ik „heb veel goed te maken. Maar, ik heb zélf ook onder onze „scheiding geleden, ik ben vrouw geworden en zal den „goeden weg vinden!”

Toen gingen ze samen naar het kind.

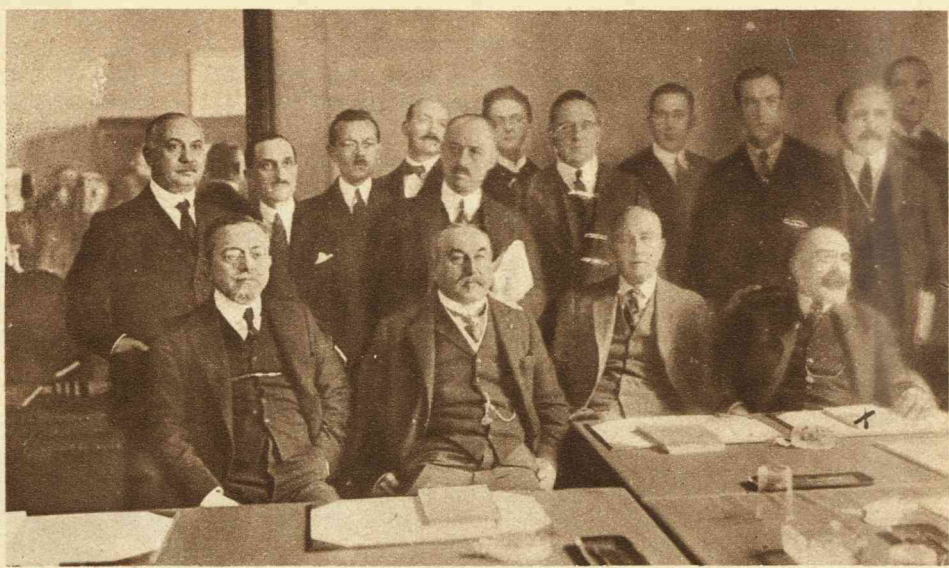
Henny K.

VAN HEINDE EN VERRE

De conferentie over het nabije Oosten.

Gezicht op Lausanne (Zwitserland), waar den 13den November a.s. de conferentie over het nabije Oosten bijeen zal komen.

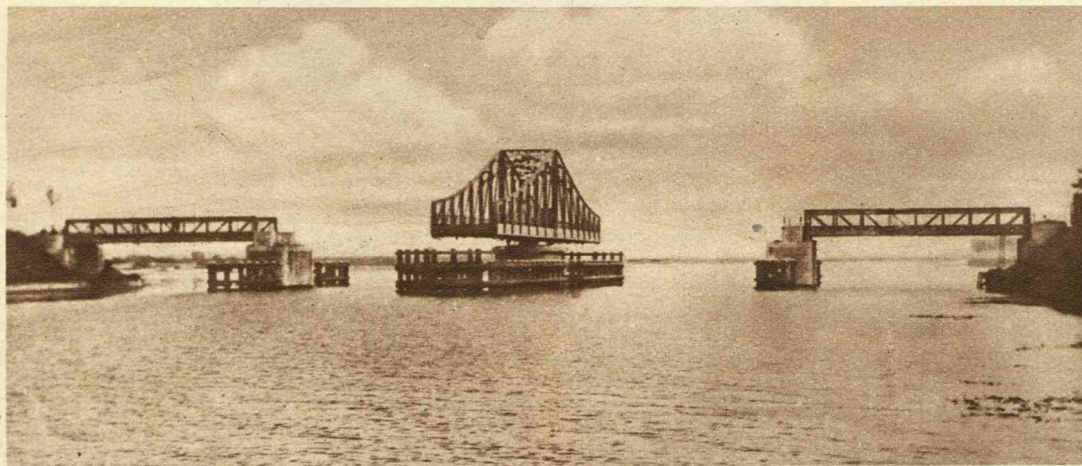
De Commissie van Herstel te Berlijn.

De eerste zitting van de Commissie van Herstel in het hotel „Prins Albrecht“ te Berlijn. (X) Barthou, de Voorzitter der Commissie.

Mussolini,

de hoofd-leider der Fascisten, die thans Minister-President der Italiaansche Regeering is.

Het Nieuwe Kanaal Brussel—Antwerpen,

dat den 12den November door den koning van België plechtig geopend zal worden. Door dit kanaal zal Brussel in de toekomst een belangrijke zeehaven zijn geworden.

De Facta,

de Minister-President der Italiaansche Regeering, die tengevolge van den staatsgreep der Fascisten is afgetreden.

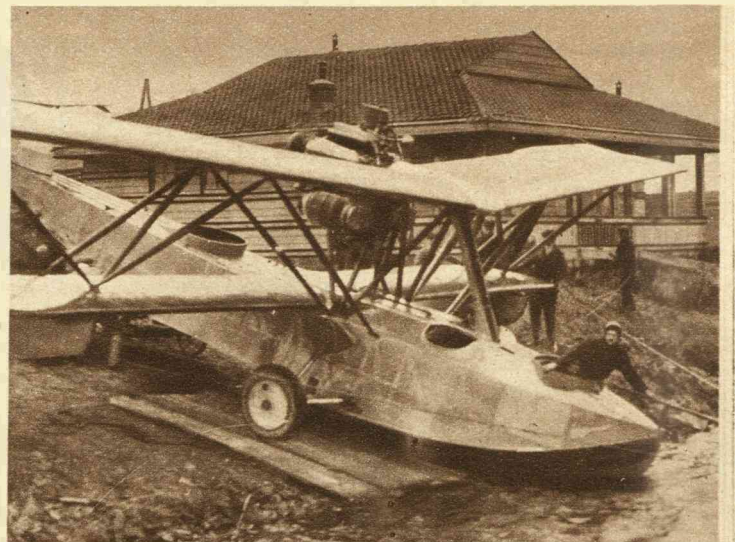
Een vierwieler voor invaliden.

Onze fotograaf kielde een dezer dagen in de straten der residentie een vierwieler voor invaliden, geconstrueerd door de firma v. d. Lely, aldaar.

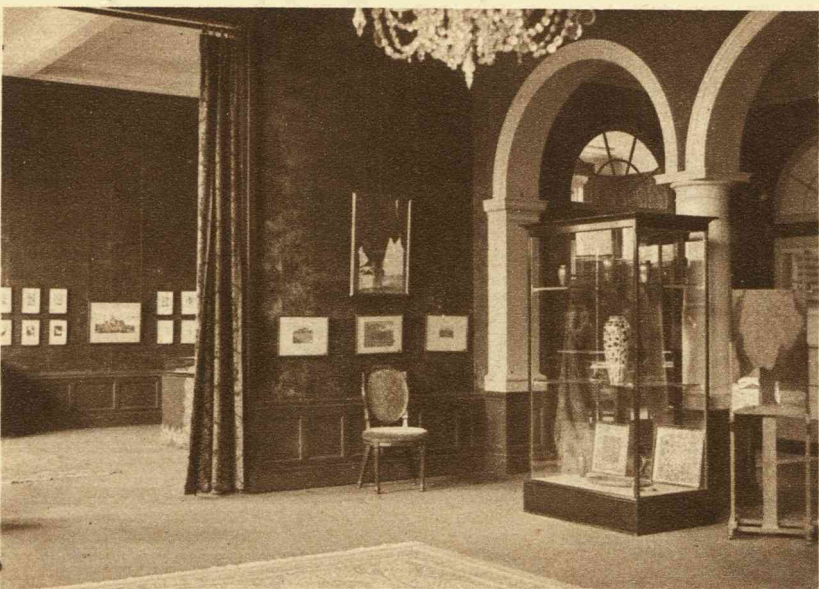
Een verloving in het Deensche Vorstenhuis

Prinses Dagmar, zuster van den koning van Denemarken, heeft zich een dezer dagen verloofd met Luitenant Jörgen-Castenskiöld.

Fokker's Watervliegtuig.

De bekende vliegtuig-constructeur Fokker demonstreerde de vorige week te A'dam met een nieuw type watervliegtuig door hem zelf bedacht en uitgevoerd. Onze foto toont het te water laten der vliegboot. De wielen kunnen in dit geval worden opgetrokken.

Werken van Fransche kunstenaars.

In de Koninklijke Kunstzaal Kleijkamp te 's-Gravenhage wordt een tentoonstelling gehouden van werken van Fransche kunstenaars. — Onze foto geeft een aardig hoekje dezer interessante expositie.

Huldiging Dr. Johan Wagenaar.

Den 1sten November i.l. werd Dr. Johan Wagenaar, directeur van het Koninklijk Conservatorium voor Muziek te 's-Gravenhage, gehuldigd ter gelegenheid van zijn zestigsten verjaardag.

HET EINDE VAN EEN HOFDICHTER

ER was eens een gezwel, dat een prinses had. Dat is de eenig-juiste manier van zeggen, want het gezwel was véél te groot dan dat men zeggen kon dat de prinses het had. Het gebeurde nu, dat de hovelingen nalang zoeken eindelijk in een ver land een grooten bochel vonden, die een prins had. (Ook deze omschrijving kan slechts op een juiste wijze de verhouding aantoonen, die er tusschen den bochel en den prins bestond!). Telegrammen vlogen nu van het eene land naar het andere; Bertram, zoo heette de prins, seinde de prinses: „Ik bemin U teeder”, de prinses diende hem omgaand op aanvallige wijze van repliek, met het gevolg, dat in haar rijk een vreugde en een jubel van je welste ontstond, want men had alreeds de hoop opgegeven een echtgenoot van standing voor de prinses te berde te brengen.

Slechts één was er, die temidden der algemeene vreugde treurig was en bleef, en dat was de hofdichter, graaf Van Dingen. Vóór dat de verlovings van de prinses bekend werd, waardoor al haar onderdanen — zooals dat goede onderdanen betaamt! — bijna dronken van blijdschap werden, had graaf van Dingen niets anders te doen gehad dan verhalen uit zijn duim te zuigen waarin het edele karakter van den koning beschreven werd en deze verhalen in de dagbladen te publiceren. Alle onderdanen waren behoorlijk ontroerd, zoo vaak de couranten een nieuwe edele, in cognito verrichte daad van den vorst in hun kolommen vermeldden. In werkelijkheid deed de koning echter geen enkele daad, noch slechte noch goede, want iederen dag weer aan had hij zijn handen vol om zijn reusachtige meerschuijmen pijp door te rooken. Wat was me dat een meerschuijmen pijp! Haar kop geleek wonderveel op het hoofd van den koning, en hij werd omgeven door twee allegorische figuren, de Goedheid en de Wijsheid voorstellend! Neus, kin en wangen van den kop waren al tamelijk bruin, evenals trouwen de beenen van de Goedheid en de Wijsheid, maar de heele groep moest nog veel, veel bruiner worden. En daaraan had de vorst al zijn koninklijke belangstelling en energie gewijd.

Nu echter zou prins Bertram spoedig in de hoofdstad arriveeren, en de hofmaarschalk gaf graaf van Dingen de vliegende opdracht een zoo verheven en fraai mogelijk huwelijks-gedicht te schrijven voor den bochel en het gezwel. „De kieschheid van het onderwerp zal stellig op al uw talenten als dichter aanspraak maken, maar uw genie zal” — zoo voegde Zijne Excellentie er vriendelijk aan toe — „zeker tegen de opdracht opgewassen zijn en de verwachtingen rechtvaardigen die men van u koestert. Het is natuurlijk overbodig er u opmerkzaam op te maken dat uw gedicht geen ijdel woordgespeel mag wesen, maar dat het op liefdevolle wijze de aanvallig- en beminlijkheid van het hooge paar bezinging moet!”

„Maar...” zoo stotterde de hofpoëet, terwijl hij met knikkende knieën de opdracht in ontvangst nam — „maar uwe Excellentie sta mij toe op te merken, dat ik noch van de prinses noch van den prins iets meer weet, dan dat...”

Terwijl hij met een klaaglijk gezicht in gebaren op den hals der prinses en den rug van den prins duidde, maakte de hofmaarschalk een eind aan het gesprek met de woorden: „Ik reken op U!” en ontsloeg hem met een genadige handbeweging.

Er was dus oorzaak genoeg voor den armen graaf om treurig te zijn, al was hij ook van alle kanten door vreugde omringd. Den ganschen nacht bleef hij wakker en dichtte, dat het zweet hem uit alle poriën drong, en toch had hij om kwart voor achten des morgens nog niets meer geproduceerd dan deze twee regels:

„Gij edele kern in trots gewelfde schaal,
Een edelen prins verkoren tot gemaal...”

Een zwakke hoop, dat het overige hem wellicht aan den boem der natuur zou geïnspireerd worden, bewoog hem een wandeling door het bosch te maken. Droevig te moede sloop hij meer dan hij liep door de vroolijk-drukke stad; de honden basten elkander lustig aan, de paarden der vigilantes hinkten vergenoegd, en alle menschen wreven zich in de handen en zeiden: „Wat een geluk!” Alleen de beklagenswaardige hofdichter liet zijn hoofd hangen en mompelde steeds weer: „Gij edele kern in trots gewelfde schaal...”

Buiten aan den boem der natuur zat echter een vogel op een boom en riep: „Pieë-iep! Pieë-iep-wiet!” Het was een mooie vogel, van boven glanzend-zwart en van onderen rood, en de hofdichter, die dezen wonderlijken vogel in het groene bosch ontdekte, wist niet — omdat hij van zijn leven nog geen goudvink gezien had — dat het zoon diertje was. Pieë-iep-wiet! lokte de vogel en fladderde van den eenen boom naar den anderen. Graaf van Dingen ijde hem na, maar de vogel vloog steeds verder en lokte den dichter, die onder al die bedriiven zijn lied en zijn leed vergat, steeds dieper het bosch in. Zoo trok hij drie dagen lang in alle richtingen door het bosch; bij een kluisenaar of bij kolebranders overnachtte hij, en 's morgens in de vroege zat steevast weer de fraaie wondervogel op een boom en lokte den dwalende met zijn pieë-iep-wiet tot verdere dolages.

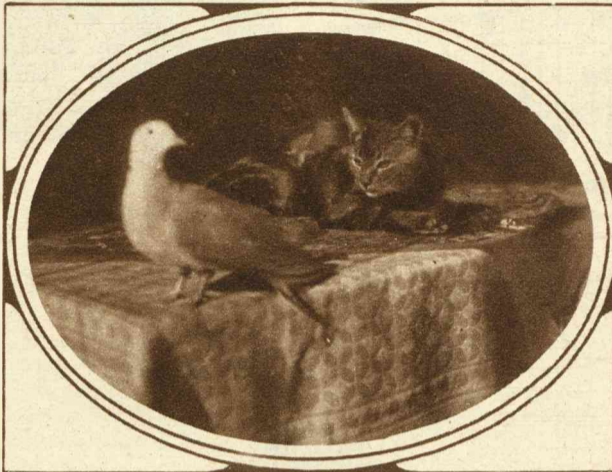
Plotseling zag Van Dingen aan zijn voeten een klein, leelijk, week gedrocht, zooals hij er nog nooit een gezien had, aangezien er in de stad geen padden zijn. Toen liet hij den vogel den vogel en ijde de springende pad na. De tocht ging door een woeste, donkere vochtige spelonk; scherpe, stijle rotsen stonden aan weerszijden, prachtige vliegenzwammen groeiden er tegen aan, hoogopschietend varenkruid omgaf een donker

hol, en daarin zat een jager, die een snor en baard droeg. Nu liet de dichter de pad voor wat zij was en ging naar den jager toe.

„Welkom, hoor! Waar kom je vandaan en waar ga je heen?” riep de jager vriendelijk lachend. De dichter echter sprak: „Wee, dat u mij daaraan denken doet!” — En hij vertelde den vreemden man van zijn vertwijfeling.

„Dat treft wonderlijk!” lachte de jager luid. „Je moet n.l. weten, dat wij, toen wij het bericht van de verlovings van de prinses hoorden, buiten onszelf van vreugde waren, en mijn lieve grootmoeder, die de dichtkunst boven alles liefheeft, schreef ijlings een bruiloftslied voor deze heerlijke gelegenheid. Maar nu mag het wel in de couranten komen, doch niemand mag iets weten van de herkomst van het gedicht, anders zou mijn lieve grootmoeder van schaamte sterven, want in den schoonen kranen van hare deugden ontbreekt de bloem der bescheidenheid niet.”

Terwijl hij deze woorden sprak, haalde hij uit zijn borstzak een blad papier en reikte het den dichter over. Deze las

Hoe dieren vriendschap sluiten.

Van bevriende zijde zendt men ons de beide op deze pagina afgebeelde foto's. Zij toonen op duidelijke wijze aan, hoe snel huisdieren aan elkander wennen kunnen. De bovenste foto werd n.l. vijf minuten eerder genomen dan de onderste. Poes was toen zeer boos, dat de duif de brutaliteit had zoo maar, vlak in haar nabijheid, op de tafel te gaan zitten, en van dezelfde zon te genieten als zij. Na een kort poosje was poes echter met het geval verzoend en vlijde zij zich zelf — zooals de later genomen foto zien laat — behaaglijk tegen de koerduif aan. — Wisten ook de menschen zoo snel hun vijandige gezindheid te overwinnen!

en las, en toen hij aan het eind was, barstte hij los in een minutenlange verheerlijking.

Want het gedicht was werkelijk wondermooi: Een fraaie, edele gedachte, gegoten in een onberispelijken streng-rhythmischen vorm. De schoonheidsgebreken welke het edele paar aankleefden, werden met een beminlijken tact verduisterd door de aangevoerde verheven geestes-eigenschappen en met een aangrijpende ontroering werd de vreugde geschilderd die er in de beide landen bij hoog en laag heerschte.

„Hoor eens, mijn waarde,” zei de hofdichter, „als uw hoogvereerde grootmoeder de goedheid zou willen hebben, mij dit gedicht als mijn geestelijk eigendom te vermaken, dan zal ik u daarvoor honderd gulden geven!”

Hierop begon de jager luid te lachen en riep uit: „Daar moet je bij mijn lieve grootmoeder mee aankomen! Zij zingt als de vogel die in de takken woont; het lied, dat uit haar keel komt, is een loon, dat rijkelijk loont! Neen, mijnheer, voor honderd gulden krijgt u het niet, en ook niet voor duizend evenmin als voor honderdduizend; voor geld is het gedicht niet te koop, wel kunt u het voor een kleinigheid krijgen, voor een onbeduidend iets, namelijk voor uw zoogenaamde ziel!”

„Alle menschen!” zei de dichter verschrikt, „je bent dus per slot van rekening... het booze principe?”

„Geneer u niet,” viel de jager in, „zeg maar wat u bedoelt de duivel, want die ben ik en geen ander!”

De dichter overwon den afschuw die hem overviel, want hij zei tot zichzelf, dat hij dit uitstekend geslaagde bruiloftslied tot iederen prijs hebben moest, omdat voor hem het hoogste, zijn eer, daarbij op het spel stond.

„Zoo zoo, dus je bent de duivel,” zei hij met een brok in zijn keel. „Dat verheugt mij buitengewoon; ik heb al heel veel aangenaams van u gehoord en ik ben ook geenszins ongenoeigd met u in vriendschappelijke onderhandelingen te treden. Maar u zult natuurlijk begrijpen, dat ik mij onmogelijk kan blootstellen aan het feit op te zoeken dat op stel en sprong door u te worden weggehaald.”

Lachend antwoordde de duivel: „De wijze waarop ik mijn zaken doe, veroorlooft mij mijn geëerden cliënteelen de meest gunstige voorwaarden te stellen. Gaarne wil ik, wanneer mijn voorstel u overigens behaagt, toestemmen in de voorwaarde, dat ik eerst dan van u bezit mag nemen, wanneer ik door u, hetzij mondeling of schriftelijk, door een bijzondere uitnodiging daartoe gemachtigd word.”

Hiermede was onze dichter ten zeerste tevreden, en nadat hij het contract, dat geheel in dien geest was opgesteld, onderteekend had, nam hij het bruiloftslied en liep het bosch uit.

Toen hij in de stad kwam, liepen de honden met hun staart tusschen de pooten langs de huizen. Treurig en moedeloos stonden de paarden voor de vigilantes, en een groote beklemming scheen op alle menschen te drukken. Maar de hofpoëet bemerkte niets daarvan; van trotsche vreugde vervuld liep hij voort en zwelgde reeds bij voorbaat aan het succes, dat hij met het gedicht zou oogsten.

Toen ontmoette hij zijn besten vriend, den kamerdienaar van den koning. Met een bedrukt gezicht liep deze langs 's heeren wegen. Toen hij den dichter zag, hield hij hem aan en zei: „Heb je al gehoord van het ongeluk?” En haastig, met gedempte stem vertelde hij den poëet, hoe daags tevoren de prins aangekomen was, en hoe, toen het koninklijk paar zich aan elkander voorstelde, het zich elkaar — anders had voorgesteld. De prinses toch had gemeend, dat de afwijking van den prins van een heel-alledaagschen aard was en dat zij daar spoedig aan gewend zou zijn. Ook de prins had van zijn kant met betrekking tot de prinses hetzelfde gedacht. Maar toen nu de prinses den prins zag, toen riep zij uit: „O! Foesi!” en keerde hem haar rug toe. En de prins deed op hetzelfde oogenblik insgelijks uitroepend „Nooit!” Toen reed hij zoo snel als de wind onder de eerepoorten door naar het station terug, nam een extra-trein en stoomde weg.

Als de hofdichter dit treurige bericht vernam, werd hij vuurrood, zijn oogen pulden uit zijn hoofd, tandenknarsend en met gebalde vuisten stond hij voor zijn vriend, en eindelijk ontvielen hem de woorden: „De duivel hale mij, als...”

Nauwelijks had hij dit gezegd of — Krrrr... tschin... tarattattatta — fitch — foetsch! —

Ontzet sperde de kamerdienaar zijn mond open, want zijn vriend was opeens spoorloos verdwenen. Er was niets achtergebleven dan een vreeselijke lucht. Snel werden de drie lijfartsen van den koning gehaald; zij snuffelden met hun lange neuzen in de lucht, staken de koppen bij elkaar en hielden in de latijnsche taal een consult, want altijd als dokters au bout de leur latin zijn, beginnen zij juist latijn te spreken.

Ten slotte verklaarden de drie doktoren eenparig, dat er niets meer aan te doen was: de beklagenswaardige was klaarblijkelijk door de explosie van vuurwerk, dat hij voor het ophanden zijnde vreugdefeest in zijn zakken zat hebben gedragen, in atomen verdeeld geworden. Maar bij uitzondering hadden de drie lijfartsen zich ditmaal vergist: mijn lezers en ik weten maar al te goed, hoe de duivel den dichter gehaald heeft.

(Vrij naar het duitsch).

BEZUINIGINGS-ADVIEZEN.

Bezuiniging! Bezuiniging!
Je hoort niets anders zeggen,
En dat deez' deugd thans noodig is,
Zal heusch geen mensch weerleggen.
Ik wil u daarom gaarne hier
Een serie wenken geven,
Die u zeer welkom zullen zijn
Bij 't peperdure leven.

Laat, Panorama-abonné,
Uw pakken tweemaal keeren,
Gebruik uw glimmendste colbert
Als spiegel bij het scheren;
Uw vrouw vermaakt uw ouden broek
Tot kinderpakje fijn, en
De knopen houdt u zuinig voor
Den spaarpot uwer kleinen.

Draag uwen groengeworden hoed
Blijmoedig zonder mokken
Want voor twee kleuren hoeft gij dan
Slechts éénen keer te dokken!
Besteed geen duiten aan de tram,
Want ieder, die gevat is,
Erkent, dat loopen zeer gezond,
Dus voor een elk een schat is.

Kruip 's avonds vroeg uw mandje in.
Dat spaart verlichting, vrienden,
Terwijl ge 's morgens hierdoor weer
Opnieuw profijt zult vinden.
Want zijt ge soms wat slecht bij kas,
Hetgeen voorwaar thans grond heeft,
Bedenkt dan, dat de morgenstond
Steeds goud in zijnen mond heeft!

Ik zou heel graag wat doorgaan zoo
Met deze wijze preeken,
Helaas, de ruimte gaat hiervoor
Een weinigje ontbreken.
Tot slot nog dezen goeden raad:
Loopt steeds met groote stappen,
Dan spaart u het plaveisel en
Zolen plus achterlappen!

J. Cats Jr

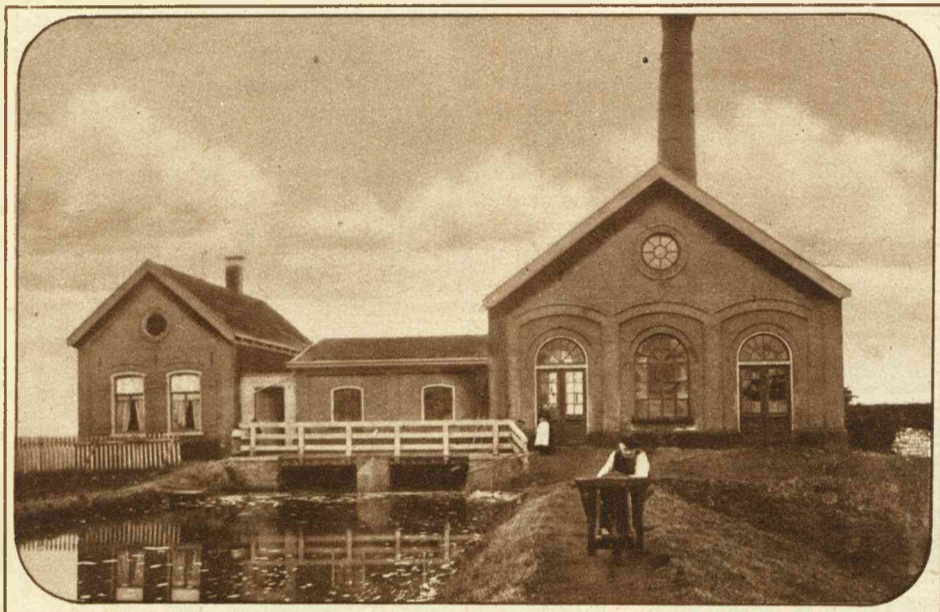
De nieuwe bemaling v.d. Binnendijkschen-Buitenvelderschen Polder

Vanwege de „uitbreiding „Zuid“, waardoor tusschen den Amstel en den Schenkel een nieuwe wijk aan de hoofdstad wordt toegevoegd, moest het oude poldergemaal tegenover de Schollenbrug aan den Amsteldijk, benevens de sluis, het polderhuis en de Overtoom bij het Museum, opgeruimd worden. Ingevolge een overeenkomst tusschen het gemeentebestuur en het bestuur van den Binnendijkschen-Buitenvelderschen Polder, heeft de gemeente Amsterdam echter een nieuw electrisch gemaal gemaakt met twee centrifugaalpompn van 90 en 45 M³. per minuut, terwijl zij ook een sluis met woningen voor het personeel enz. liet bouwen. Tevens moet zij nog een gewapend betonnen overtoom maken in de Boerenwetering. Van deze interessante werkzaamheden geven wij

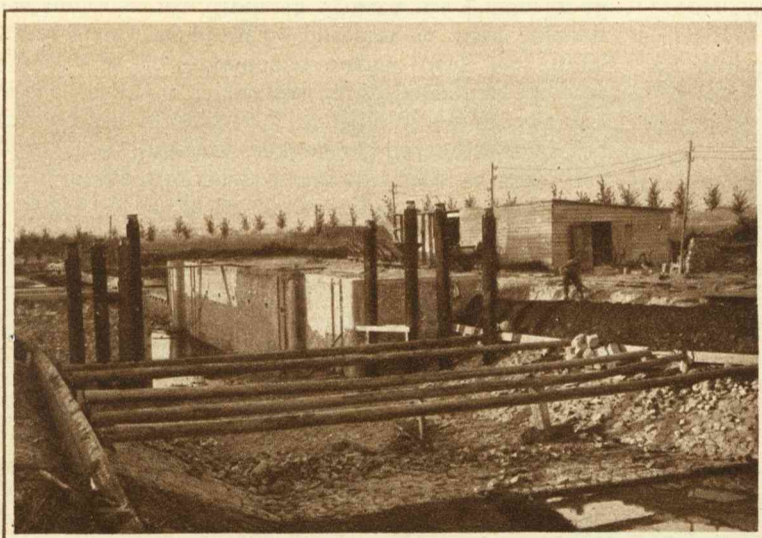
op deze pagina een aantal afbeeldingen. Hierboven, links: Het Polderhuis (met rechts op de foto het sluisje), dat verdwijnen gaat. Rechts: De overtoom, die door een betonnen vervangen wordt.

Het oude Poidergemaal tegenover de Schollenbrug dat reeds verdwenen is.

Het nieuwe, door de gemeente gebouwde electrische gemaal, aan den Amstel naast de begraafplaats Zorgvliet.

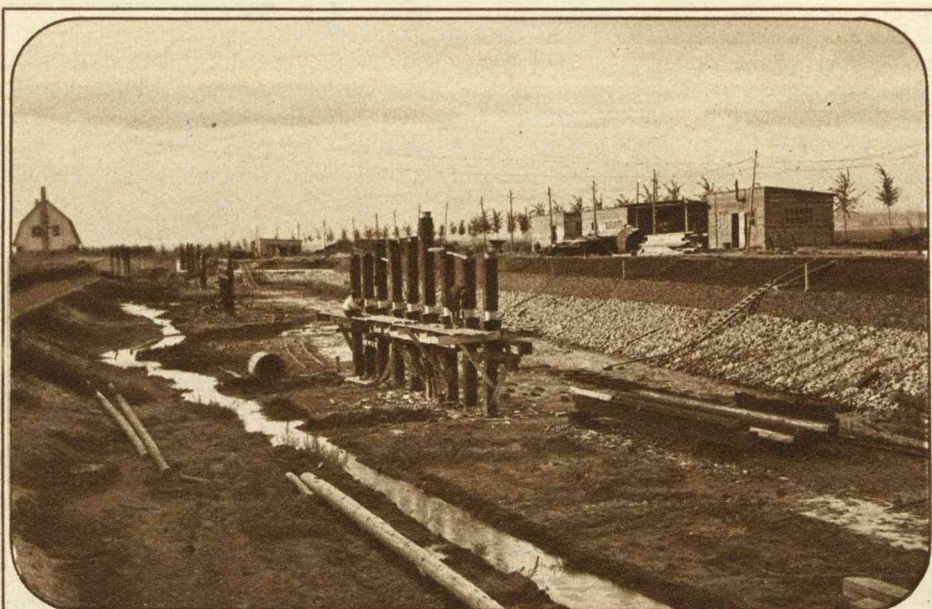
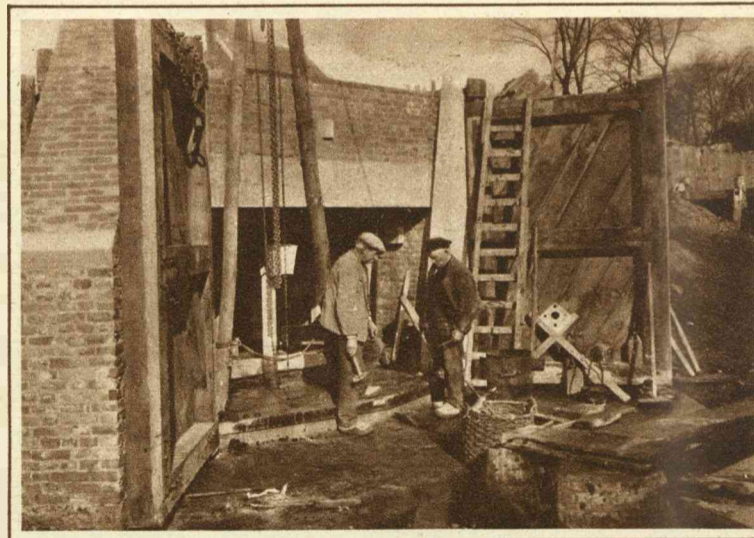

Links:

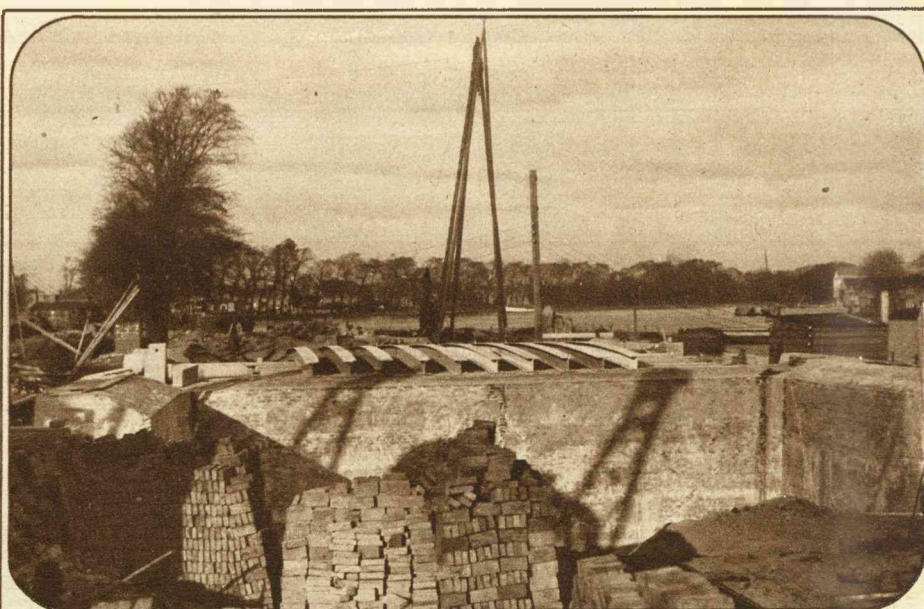
De nieuwe sluis bij den Amstel in aanbouw.

Rechts:

De werkzaamheden aan de nieuwe sluis aan den Amstel.

Het nieuwe kanaal dat gegraven wordt om het water-niveau van den polder te regelen.

De nieuwe in aanbouw zijnde brug over den Amsteldijk.

SIRJA

ROMAN UIT DE ZESDE EEUW VOOR
CHRISTUS

DOOR D. MASDORP

19)

EN die aaneenschakeling van terrassen en trappen, thans nog ongeschonden bewaard en bezaaid met de overblijfselen van vroegere kunst en pracht, vormen tezamen de in de geleerde wereld veel besproken en bestudeerde, nimmer geheel verklaarde ruinenstad van Persépolis.

Toen een op zich zelf staand gedeelte van het groot geheel in alle deelen was voltooid, voerde Darayavoes Arthystona en Marna daarin rond en de beeldhouwer toonde haar zijne schepping, die den tand van zes en twintig eeuwen, onvernietbaar, zou weerstaan, en nu nog even scherp van lijnen is bewaard gebleven, alsof zij gisteren is geschied.

Lang hebben de geologen gezocht naar, en getwist over de soort van steen, die door de toenmalige kunstenaars is gebruikt, doch zij wordt tot dusver nergens op aarde meer aangetroffen.

Terwijl marmen en arduin na twee- of driehonderd jaren reeds duidelijke sporen van ouderdom en slijtage, van verweering en ontaarding vertoonen, is de harde, glimmende, grijze steen, waarvan de kunstwerken te Persépolis zijn vervaardigd, onverslijtbaar gebleken tot wie weet hoeveel eeuwen nog in de toekomst. Het verste nageslacht zal nog die afbeeldingen der geweldige machthebbers, wier hoofden met baard en driedeelige tiara geplant staan op gevleugelde stierenlichamen, die phalanxen van boogschutters en lansdragers, en profiel gezien, die vijanden, neerzinkende en stervend de hand opheffende onder de hoeven der paarden, kunnen bewonderen. En daartusschen godsdienstige ceremoniën en offeranden van priesters met de wierook-schaal in de hand; jachtpartijen, waarin het vluchtende wild door felle honden wordt vervolgd en achterhaald; wapens, schilden en krijgstropeeën, afgewisseld met bloemen, vruchten en allerlei dieren, voortbrengselen van Ormuzd's scheppende kracht.

Dit alles, nu gebroken en wild dooreengeworpen door de schennende hand der krijgers van Alexander den Groote, later door Attila's en Mohammed's woeste horden, met halfvergane en door het vuur verkoolde overblijfselen van cederhouten balken, waartusschen het gras groeit in de spleten en de geiten der Perzische herders hun voedsel vinden, werd aan de bewonderende oogen van Arthystona en Marna vertoond in den vollen luister van het eerst bestaan.

En voor het eerst gevoelden zij voor Boenjah een zekere achting, doch niet de bewondering en de vereering die zij gevoelden voor Koeroes, Darayavoes en Bardja, de helden hunner vrouwelijke harten.

Het was nu een week na den dood van Koeroes en de verdwijning van Bardja.

Darayavoes en Arthystona, door Boenjah en Marna met enig gevolg vergezeld, stonden tusschen de beide reusachtige gevleugelde stieren en wierpen een laatsten blik op de pracht der zalen, die zij doorwandeld hadden; zij daalden daarop de trappen af, om een blik te werpen op het geheel. Het gansche trotsche gebouw leverde een grootschen aanblik op. Blinkende in den reinen glans der nieuweid, verrees het, beschenen door de heldere stralen der ochtendzon, in ongekende pracht, zich scherp afteekenend tegen den blauwen hemel en tegen de bergreeks op den achtergrond.

Het gezelschap wendde zich vervolgens met den rug naar het gebouw, en sloeg het oog op het landschap, waarop van de hoogte der terrassen het uitzicht werd genoten.

De vierkante rotstorens met de beide reuzengestalten der liggende dieren van Ahriman verrezen onheilspellend op den achtergrond en in stil nadenken verzonken, richtte Arthystona hare oogen op dit tooneel.

De hutten van hare geboorteplaats, benevens het huis haars vaders, rustten nog altijd tegen de enorme rotsgevaarten in hunne éénvormigheid van grijze klei, als zwaluwnesten aan den muur, overschaduwde door wuivende dadelpalmen.

En de tegenstelling tusschen den eenvoud der reeds vervlogen jaren van hare jeugd en de pracht harer tegenwoordige levensdagen trof haar met ongekende kracht.

Sidderend van geluk, vermengd met een gevoel van onbeschrijflijken angst, klemde zij zich vast aan den arm van haar echtgenoot, die verschrift op haar nederzag en vroeg, wat haar deerde.

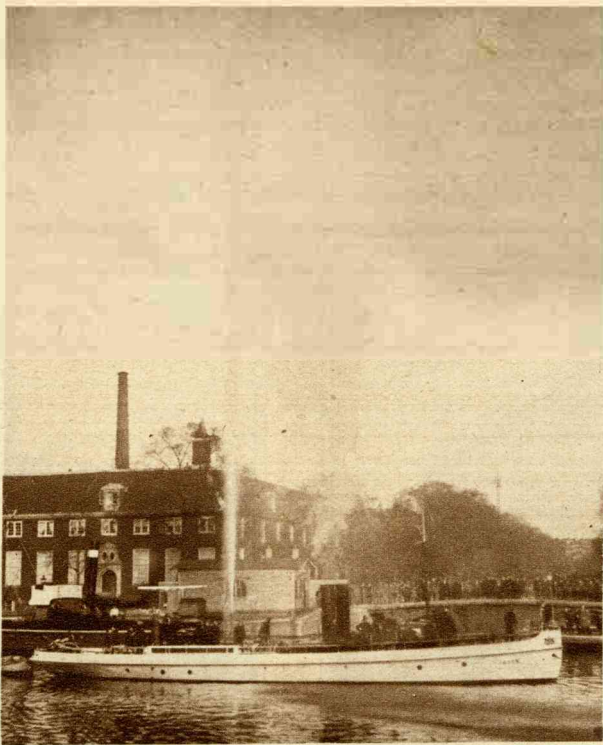
Arthystona antwoordde niet terstond, terwijl een traan hare schoone oogen verduisterde, en toen Darayavoes zijne vraag herhaalde, sprak zij ernstig: „Geliefde man, wat mij deert en deze tranen aan mijn oog ontlokt, ik kan het niet zoo op éénmaal onder woorden brengen.

„Mijn hart is overvol van geluk; maar een gevoel van angst beklemmt mij, zelfs zonder dat benauwende gedachten mijn hoofd vervullen.

„Gij weet, hoe wij vrouwen zijn; het gevoel komt bij ons vóór de gedachte, en dikwijls zijn wij reeds getrouwd met een idee, lang voor gij, mannen, het hebt doordacht in uw krachtige brein.

„De rots van Ahriman drukt loodzwaar op mij neer, en het is mij, als zal zij nederstorten en de arme onschuld, die aan haren voet haar zorgeloos leven leidt, verpletteren onder haar gewicht.

„En zoo ook drukt mij de verheven grootheid en pracht van dit paleis. Langzamerhand, nu ik mijne gedachten vermag te verzamelen, is het mij duidelijk,

Een demonstratie met het Waterkanon te Amsterdam.

De vorige week had op den Binnen-Amstel te A'dam een demonstratie plaats met het waterkanon van de „Jason” Begrijpelijkerwijze was er veel belangstelling.

dat ook wij weder onder den invloed van trots en grootheid gekomen zijn. Ongemerkt is ons hart toegankelijk geworden voor droomen van heerschappij en macht, en de verblindende, die ons vroeger een oogenblik beving en ons zoo lijden deed, dreigt ons weder te overvallen, om nu geen scheiding tusschen ons te brengen, doch ons tezamen te verwijderen van de waarheid en reinheid, die het beginsel zijn van Ormuzd, onzen schepper.

„Ach, Darja, laat mij u nog éénmaal noemen als voorheen, ik smeed u, laat ons inkeeren in ons zelve en den ouden eenvoud niet verlaten, die ons gelukkig heeft gemaakt.”

„Lieveling,” zeide Darayavoes, terwijl hij zijne vrouw met zachten drang deed nederzitten op de trappen van het paleis, dat nog niet van meubelen en tapijten was voorzien, en zijn mantel onder haar uitspreidde, „ik deel geheel uw gevoelen.

„Niet op mijn wensch is dit grootsch paleis gebouwd; het was de wil van koning Koeroes.

„En ik verzeker u, wanneer wij hier wonen zullen, zal ik de landstreken aan mijne zorg toevertrouwd, besturen in den geest van Zarathushtra's leer.

„Ik zal mijne stem in des konings raad verheffen tegen alle daden van ruw geweld en verdrukking, tegen alle plannen van krijg en verovering, die zullen worden ontworpen.

„Doch stel u gerust, Sirja, het hart van Koeroes zit nog altijd op de rechte plaats.”

„Maar Kamboezia vertrouw ik niet, Darja,” zeide Arthystona, slechts half getroost, „en een angstig voor gevoel beklemmt mij de borst. Gij weet, wat wij van hem gehoord hebben, hoe hij veranderd is.”

„Kamboezia is nog geen koning,” zeide Darayavoes, „en voorloopig is Koeroes nog een man van kracht en gezondheid, al is hij dan in de laatste jaren wat somber geworden.”

„Gij moet noodzakelijk onzen leermeester eens een bezoek brengen, Sirja,” vervolgde hij, terwijl hij hare hand in de zijne nam, „en met hem spreken over het onderwijs, dat gij voornemens zijt, aan eenige onzer voormalige dorpsgenooten te laten geven. En geene zorgen vóór den tijd.”

Toen stond hij op en daalde met Arthystona en zijn gevolg de trappen af, om de paarden te bestijgen, waarmede zij gekomen waren en huiswaarts te keeren.

Aan de poort van Koeroes' oude woning trof een ongewoon schouwspel hun oog.

Een ruiterbende was uit Ecbátana aangekomen; de aanvoerder naderde buigende den satraap en overhandigde hem een brief. Darayavoes las dien zwijgend door.

Toen greep hij de hand van Arthystona, als om haar te steunen, wanneer de tijding haar mocht overweldigen en sprak:

„Uw voor gevoel heeft u niet bedrogen, Sirja! De koning is gesneuveld, Prins Bardja spoorloos verdwenen en Kamboezia, volgens den wensch van Koeroes, heeft de regeering aanvaard. Nieuwe tijden zijn voor ons en Perzië aangebroken.

„Koeroes is een vader geweest; Kamboezia zal een meester zijn. Ormuzd bescherm ons dierbaar vaderland!”

Einde van het Tweede Boek.

DERDE BOEK.

Berusting en hoop.

HOOFDSTUK XX.

Prexaspes, aan het hoofd der kleine legerafdeeling, waarvan het grootste deel te Ecbátana was gebleven ter beschikking van Hystaspes, naderde Babylon, vergezeld van Cresus, Bardja en Boenjah, die van Persépolis was gekomen, om zich weder bij den koning te voegen, in wiens dienst hij na Koeroes' dood was getreden; ook Gobryas ging mede.

De Perzische krijgers, allen vurige bewonderaars van den goeden en schoonen Bardja, het evenbeeld van zijn vader, waren verwonderd, dat hij, als Prins van den bloede, niet het bevel voerde, doch schreven ten slotte de oorzaak daarvan toe aan de meerdere jaren van Prexaspes. Deze zorgde wel, niet te laten merken, dat Bardja feitelijk zijn gevangene was; de misdaad, waarvan de jonge Prins beschuldigd werd, was hem niet bekend, en hij vermoedde, dat hij zich gemakkelijk bij zijn broeder zou kunnen rechtvaardigen, in welk geval het raadzaam was, hem te vriend te houden.

Hij handelde dus in alles met verstandig overleg; alleen voor Cresus had hij geene geheimen, maar verhaalde hem zonder omwegen, dat Bardja door zijn broeder ter verantwoording geroepen was, welk feit de Prins zelf zorgvuldig geheim hield.

Cresus trachtte niet, het geheim van Bardja te doorgronden en wachtte geduldig, tot Babylon was bereikt, waar hij terstond bij Kamtoezia werd toegelaten, om hem nadere bijzonderheden te vertellen omtrent den dood zijns vaders.

Toen hij den koning had medegedeeld, wat hij wist, begon deze terstond te spreken over den brief, dien hij van Koeroes had ontvangen en liet dien Cresus lezen.

De grijsaard stond versteld en schudde twijfelend het hoofd.

„Van een misdrijf, door Bardja bedreven, heeft Koeroes mij niet gesproken,” zeide hij „Voor zeker is hier een misverstand in het spel. Doch het koninklijk zegel laat geen twijfel aan de echtheid van den brief. Laat eens zien: „Bardja verraad ons; vel hem neder.” Dat is een zware beschuldiging; dat duidt op hoogverraad. De misdaad zou dus zoo zwaar geweest zijn, dat Koeroes schroomde, die zelfs aan mij te vertellen? Zeer somber en terneergedrukt was hij de laatste dagen zijns levens. En hij schijnt zoo zeker van de zaak geweest te zijn, dat hij zonder meer het doodvonnis over den schuldige, zijn geliefden zoon, uitsprak? 't Is vreeselijk ongelooflijk.

„Gij weet, Kamboezia, hoe dikwijls reeds de schijn van verraad, door anderen op onschuldige hoofden geworpen, tot betreuenswaardige vonnissen heeft geleid. Handel dus niet overijld.”

Kamboezia was niet op éénmaal de krankzinnige woestaard, die hij later zou zijn; eerst in Egypte zou hij, door den wijn en zijne hartstochten bemeesterd de onzinnige daden bedrijven, die hem te gronde zouden voeren.

„Cresus,” zeide hij, „zoo als gij spreekt, heb ook ik gedacht. Zelfs een bevel mijns vaders, zijn laatsten wil als 't ware, zal ik niet zonder nader onderzoek uitvoeren. Laat den beschuldigde voor mij komen en wees dan bij ons gesprek tegenwoordig.”

Bardja, schoon als de dag, verscheen met opgeheven hoofd voor zijn koninklijken broeder.

Het blonde haar golfde over zijn schouders en zijne blauwe oogen zagen hem fier en onbevongen aan.

Bevallig maakte hij de buiging, voorgeschreven aan de Achaemeniden, leden van het Koninklijk Huis, en kuste den zoom van zijns broeders kleed.

(Wordt vervo'gd)

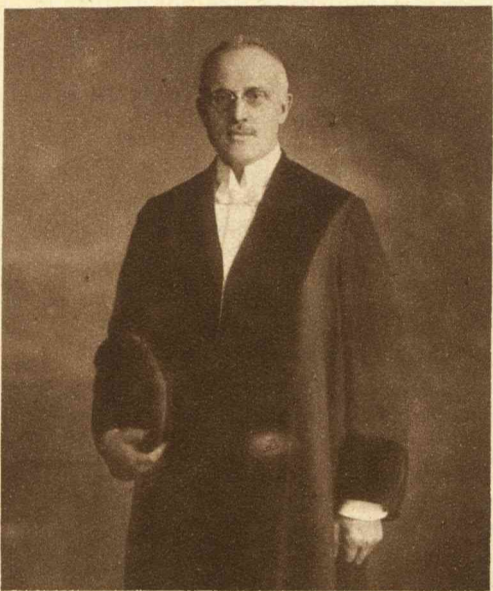

UIT HET VOLLE LEVEN

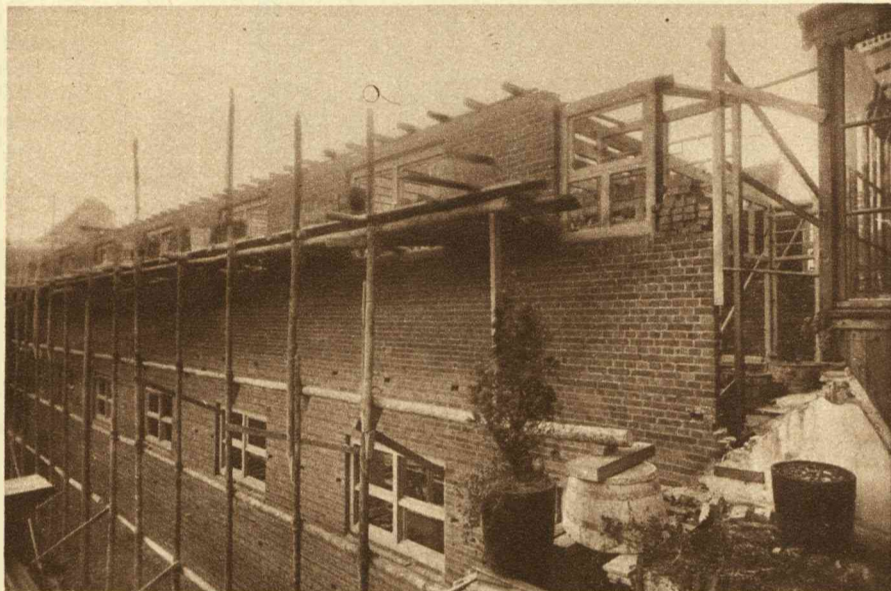
De geluidsproeven te Oldebroek.

Zaterdag 28 October heeft men te Oldebroek 5000 K.G. springstof tot explosie gebracht. Wij geven van deze voor de wetenschap belangrijke ontploffing een drietal foto's. *Links*: De kisten met springstof. *Midden*: Het toestel, dat de vonk overbracht welke de ontploffing veroorzaakte, wordt gereed gemaakt. (x) Dr. Schoute, adj.-dir. van het Meteorologisch instituut, die de leiding bij de proefneming had. *Rechts*: de door de ontploffing veroorzaakte rookzuil van meer dan 80 meter hoogte.

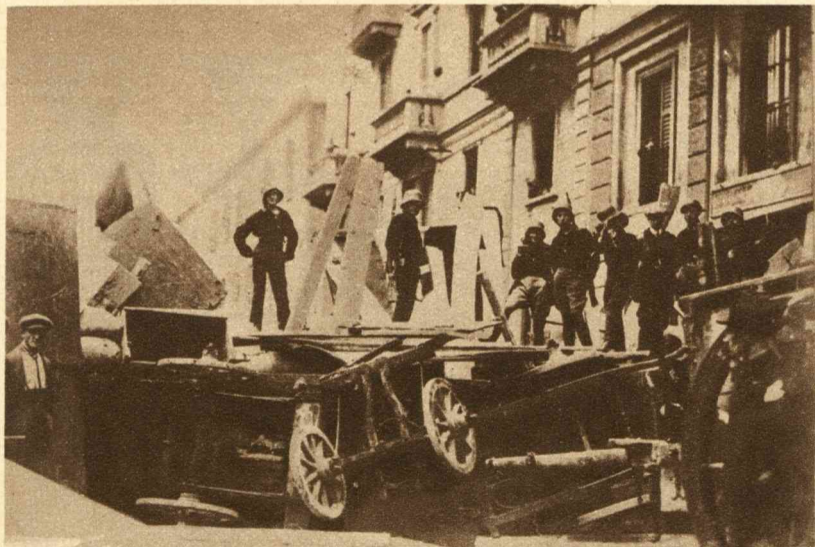
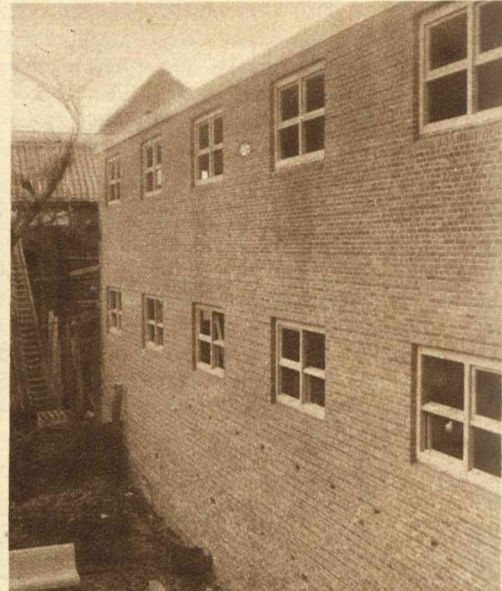
Prof. Dr. M. de Haas

vierde de vorige week onder vele bewijzen van belangstelling zijn zilveren ambtsjubileum als hoogleeraar aan de Technische Hoogeschool te Delft.

Een bouwwerk dat te snel vorderde.

Voor rekening van de N.V. „De Kegelsport” wordt aan de Weesperzijde te Amsterdam een Kegelgebouw gezet. Aangezien de bouwpolitie van meening was, dat het werk te snel vorderde, werd het eenige dagen stopgezet. Onze foto links geeft aan, hoever het gebouw was op Donderdag 26 October toen de bouwpolitie verderen arbeid verbod. Maandag 30 October was het misverstand uit den weg geruimd en konden de werkzaamheden worden hervat. Onze rechter foto toont den stand van het werk op Donderdag 2 November aan. Dat er met energie gearbeid werd, laten onze kieken op duidelijke wijze zien.

De staatsgreep der Fascisten.

Hiernaast:

Hoe de fascistien in Milaan zich van het gezag hebben meester gemaakt.

Het huwelijk van den ex-Keizer van Duitsland.

Links: Op het post- en telegraafkantor te Doorn had men het de laatste dagen in verband met het huwelijk van den ex-keizer zeer druk. *Midden*: Het Kasteel te Doorn, waar de huwelijksplechtigheid plaats had. De boompjes op den voorgrond zijn door den ex-keizer zelf geplant om hem voor nieuwsgierige blikken te behoeden. *Rechts*: Het bloemstuk dat de Duitsch-Nationalen den keizer aanboden.

VOOR ONZE HUISMOEDERS

Haarverzorging.

Er is voor de vrouw zeker geen grooter sieraad denkbaar dan mooi, goed-verzorgd haar. De schoonheid van het haar nu hangt in hoofdzaak af van de zorg, die men eraan besteedt. Het allerbelangrijkste daarbij is het haar vaak en goed te wassen. Dan krijgt het een fraaien glans, natuurlijke golvingen en het wordt zacht, frisch en weelderig, terwijl het er zijde-achtig gaat uitzien.

Een goed shampooin-ghaarwater verkrijgt men door de volgende samenstelling te laten klaarmaken:

Water	545.0
Quillajinctuur	110.0
Ammoniumcarbonaat	25.0
Spaansche-peper-tinctuur	3.0
Bayrum	220.0
Glycerine	75.0
Borax	20.0
Rosmarinolie	1.0
Lavendelolie	1.0

Het ammoniumcarbonaat en de borax lost men in het water op; de overige bestanddeelen in de quillajinctuur waarna de beide oplossingen vermengd worden.

Bij het wassen van het haar neme men nog de navolgende aanwijzingen in acht: Maak het haar en de hoofdhuid flink nat met warm, zuiver water. Wrijf daarna het shampooing flink over de hoofdhuid naar alle zijden tot waar het haar ophoudt. Wrijf het schuim goed in de huid met de toppen van de vingers, teneinde het hoofdroos en de kleine deeltjes stof en vuil te verwijderen, die zich op de huid hebben vastgezet. Wasch daarna haar en huid terdege met zuiver, warm water. Dit wassen herhale men twee of drie keer, steeds met warm water naspelende. Wanneer het haar volkomen gereinigd is, moet het in het water zacht-zijdeachtig zijn en op de hand licht aanvoelen. Geef dan uw haar en huid nog eens een bad in lauw water en wring het vervolgens flink uit, zoo droog als maar enigszins mogelijk is om het ten slotte met een ruwen handdoek sterk te wrijven en het daarna goed te luchten. Na op deze manier gewassen te zijn, zal het haar vlug drogen en veel zwaarder en dikker lijken, dan het in werkelijkheid is.

Behalve wassen is ook borstelen zeer aan te bevelen om het haar glanzend te maken en te houden.

De nieuwe Mode.

Links: Japon van amandelgroen wollen marocain, waarvan het stuk en de ceintuur fraai met zwart geborduurd zijn. De mouwen zijn over het midden geheel gespleten. De ceintuurschikking is zeer smaakvol. Rechts: Beeldige japon van wit met rood gebloemd foulard met een vest van wit organdi, waarlangs een plooiseltje ligt, dat tot onder aan den rok doorloopt en zooals er ook een de mouwen omboordt. De ceintuur is van rood lakleer.

Recepten.

Schuim-Omelet.

Benodigd: 5 eieren, 5 lepels suiker, geraspte citroenschil of vanieljemerg, 50 gram boter.

Bereiding: De eidooiers met de suiker en de geraspte citroenschil of het vanieljemerg roeren tot een dikke witachtige massa; het eiwit zeer stijf kloppen, luchtig door de dooiermassa mengen en onmiddellijk tot bakken overgaan. In een omeletpan, bij voorkeur van geëmailleerd ijzer of vertind koper, de boter laten smelten, de eiermassa er in uitgieten en, onder voorzichtig schudden van de pan, de omelet goudgeel bakken; het inwendige moet dan droog, doch nog geheel week en roomachtig van uiterlijk zijn.

Met behulp van een breed, slap mes de omelet voor de helft op een schotel schuiven, de andere helft met behulp van de pan over de eerste toevoeren. De omelet dadelijk opdienen.

Aardappelen met Ham.

Benodigd: 1 K.G. aardappelen, 25 gram boter, 1 uitje of sjalot, 250 gram gekookte ham, 2 1/2 dL. melk, 1 à 2 eieren, zout, peper, paneermeel.

Bereiding: Dit gerecht maakt men, wanneer de ham die men op schotel heeft, haar einde nadert; men snijdt dan al het vleesch zorgvuldig van het been af, zoekt zenige of harde stukjes eruit en hakt de rest fijn; de aardappelen worden in plakjes gesneden.

Vervolgens den fijngehakten ui goudgeel fruiten in de boter; in een vuurvast schotel de aardappelen en ham laag om laag leggen, de bovenste laag moet uit aardappelen bestaan. De eieren uitkloppen met de melk en over het gerecht uitgieten; ten slotte de bovenlaag bedekken met paneermeel en de gefruite boter en het gerecht in den oven licht bruin bakken (30 à 40 minuten).

Geboorde aardappeltjes bakken.

Benodigd: Geboorde aardappeltjes, zout, eiwit, paneermeel, frituurvet.

Bereiding: De aardappeltjes na het boren wassen, een half uur in zeer zout water zetten; ze daarna afdrogen, in paneermeel, eiwit en weer in paneermeel wikkelen en in frituurvet bruin en gaar bakken.

VOOR DE JEUGD

Papierkunstjes uit de oude doos.

II.

Wij zijn natuurlijk nu allen in het bezit van het papier, gevouwen op de wijze als door ons de vorige week is aangegeven, en die we hier nog even ter herinnering in beeld brengen.

We zullen nu in 't kort de verschillende figuren bespreken die wij hier afbeelden.

In Fig. 1 tot 5 ziet ge nozmaals aangegeven hoe het papier gevouwen moet worden.

men Fig. 7 en haalt men bij C en D wederom een klap uit, dan krijgt men Fig. 8.

Fig. 9 stelt een koolenschop voor. Hiervoor neemt men den bovensten uitgeslagen rand van Fig. 8 en vouwt dien weer dicht, dit wordt de steel van den schop, terwijl de punt van den waaier het holle schopje vormt.

Op de tweede afbeelding zien we het eerst een parasol. Om die te maken, vouwen we het papier weer in den vorm van Fig. 5, slaan den bovensten klap A naar omhoog en buigen het geheel om.

Keert men de parasol het onderste boven en spreidt den steel wijd uit, dan krijgt men het wijnglas, dat in Fig. 1 te zien is.

De Japansche lantaarn (Fig. m) is gemakkelijk te maken door al de vouwen open te leggen en de beide einden van het papier naar elkaar toe te buigen.

De hoed (Fig. o) verkrijgt men door Fig. 8 geheel rond te vouwen, zoodat de einden weer tot elkaar komen. De daaronder geplaatste halter (Fig. n) is gemakkelijk te maken van den watertoren in het vorig nummer, ook de laatste (Fig. t) het schilderhuis, hebben we de vorige maal al besproken, en de andere figuren zullen nu zeker geen moeilijkheden meer opleveren.

Hiermede eindigen we met onze voorbeelden. Natuurlijk zijn op deze wijze nog vele aardige figuren te vormen. Vóór alles moeten we jelui er op wijzen, niet aan een nieuwe figuur te beginnen, als ge de vorige nog niet vlug en vaardig kunt samenstellen. Op vlugheid vooral komt het aan. Deze papierkunstjes zijn alleen aardig als ge ze snel op elkander laat volgen, zonder dat de toeschouwers kunnen zien op welke wijze ge het doet. Zoo deden de kleine kermisjongens het vroeger ook.

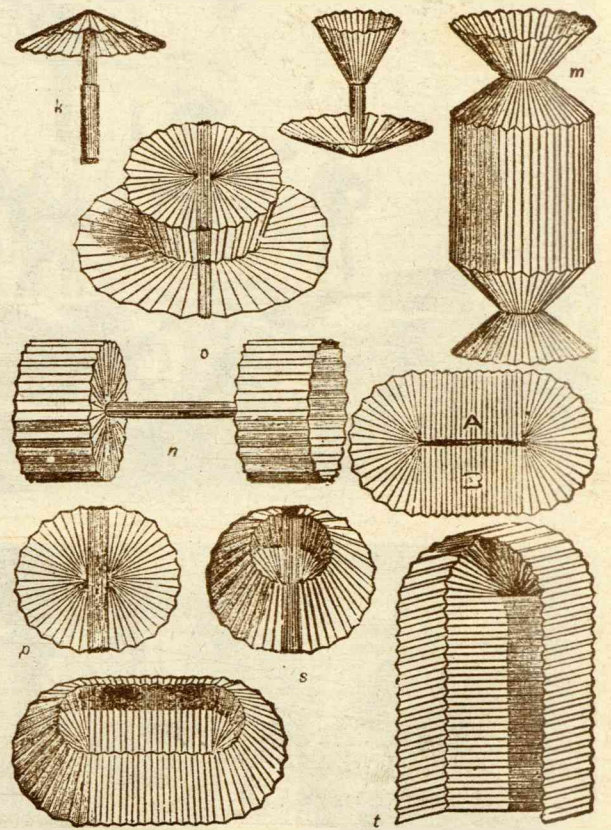
Als ge de hier gegeven wenken opvolgt en u in het vouwen goed oefent, zult ge er ongetwijfeld veel voldoening en pret van hebben.

BLADVULLING.

De gebroken soldaat.

Of dit wel waar is en of wij ons wellicht toch niet bedriegen? Wij nemen een klein stukje papier en kleuren de e e helft rood, de andere blauw. Dan bezien wij dit stukje papier door een prisma, welks ribbe, de zoogenaamde „brekende ribbe" voor ditmaal bovenaan komt. Tot onze verwondering bemerken wij, dat de beide helften van het papier niet meer aan elkander passen. De blauwe helft ligt hooger dan de roode, de van haar uitgaande blauwe lichtstralen zijn dus sterker afgeweken dan de roode. Teekenen we nu op een stukje papier

een Franschen soldaat met een roode broek, blauwen kapotjas en rooden kepi en bezien wij dien eveneens

door het prisma, dan schijnt hij middendoor gedeeld; kepi en broek liggen in het eene, de kapotjas in een ander daarboven gelegen vlak.

Ons Babelhoekje.

Mies. — Hoe 't mij gaat? Kind, ik groei als kool evenals je poesje Tiegje. Wat een komieke kattennaam is dat! Is 't soms geldersch?

Jan Kruithof — Je vraagt mij om een antwoord in ons babelhoekje, maar waarop moet ik je antwoorden? Begin maar eerst eens mij wat te vragen, of vertel mij maar eens hoe je boek je bevallen is.

Fig. 6 is een waaier, het allereenvoudigste wat te maken is. Slaat men van A tot B een klap op, dan verkrijgt

DE ZONNEJONKVROUW

EEN ROMAN VAN DE ROODE AARDE

VAN ANNY WOTHE

Vertaald door Mevr. J. P. WESSELINK-VAN ROSSUM

7) **D**e predikant keek zijn kind half bezorgd, half vrolijk na, vervolgens liep hij naar de schrijftafel. Hij nam behoedzaam een klein half verbleekt meisjesportret in de hand en bekeek het lang.

„Onze Isot heeft niets van jou, Margret,” zei hij zacht, „en nog minder van mij. God geve, dat haar onstuimigheid haar voor harden strijd en worstelen bewaart en dat zij het gemakkelijker heeft, dan jij.” Hij zette het kleine portret, dat zijn gestorven vrouw als meisje voorstelde, weer op zijn plaats en zuchtte diep.

Hij had de bleke stille vrouw het geluk niet kunnen geven, dat zij had gehoopt, en zij ook hem niet. Twaalf jaren hadden zij gemeenschappelijk een zwaar kruis gedragen, de een den ander steunend en toch ver van elkaar. Het kind alleen had hen geholpen, het leven, dat zoo bitter moeilijk was, te dragen, en toen was de stille domineesvrouw op zekeren dag zacht ingeslapen. Zijn sterke hand had haar zoo zacht en troostend tot aan de poort der eeuwigheid geleid, dat zij met een dankbaren glimlach en een gebed voor het geluk van hem en Isot het leven verliet.

Wigbert Ruthard had zijn vrouw, die nu reeds acht jaren op het dorpskerkhof uitrustte van haar moeitvol leven, diep en oprecht betreurd.

Wat lag er al niet tusschen heden en het verleden? Hij dacht aan de lange, eenzame jaren waarin Isot met Helmgard von Rinkerode op kostschool was en hij geheel alleen de groote pastorie bewoonde en evenals jaren geleden over de haag keek, of er geen blonde vrouw voorbijging, die gedurende lange jaren zijn dromen vervuld had, die hij eens had liefgehad, en die in haar trots niets overhad voor den eenvoudigen predikant van Rinkerode.

„Waar dwalen mijn gedachten heen,” prevelde Wigbert Ruthard bij zichzelf. „De vreemdeling heeft mij geheel uit mijn evenwicht gebracht. Oude, vergeten dagen doemen weer op en die moeten toch, evenals jij, Margret, slapen.”

Hij streek met de hand over het verbleekte portret, en daarna verdiepte hij zich in zijn preek voor den Zondag. Maar steeds weer klonk in zijn hart een oud lied van gestorven geluk. Dat woei van den Zonnehof naar hem toe en klonk ver over de heide.

Het laatste, wegstervende avondrood vlamde nog eens over de heide, daarna lag deze stil en dood, als in een diepen, diepen droom. Reeds lang waren de avondklokken in het dorp verstomd en de maan kwam op met haar bleek licht, scheen spookachtig over Rinkerode en wierp glinsterende zilveren draden over heide en veen, waarover steunend de nachtwind streek.

Helmgard von Rinkerode kon in dien stillen witten zomernacht niet slapen. Zij stond nog onuitgekleed voor het raam van haar kamer en keek naar het verschiet. Alleen haar vlechten had zij los gemaakt. Als een gouden mantel omgaf het blonde haar haar gestalte.

Helmgards blik vestigde zich op het sombere, grijze Elzenslot, daarginds, waarover het maanlicht een helderen glans wierp. Den ganschen dag had zij moeten denken aan het oude slot en haar ontmoeting met graaf Waldau. Vol brandende belangstelling was zij natuurlijk geweest voor wat Isot vertelde van het bezoek op dien namiddag van den nieuwen eigenaar van het slot in de pastorie, en zij was bijna boos geworden, toen Isot verklaard had:

„Hij is trotsch en hoogmoedig, ik kan hem niet uitstaan.”

Wel had tante Grit Isot berispt over haar snel oordeel en was alleen Baldo haar bijgevallen. Hij was den vreemdeling kort te voren ginds in het bosch tegengekomen en de wijze, waarop de nieuwe bezitter van het Elzenslot zijn beleefden groet had beantwoord, had hem allen lust benomen, den nieuwen buurman nog een groet te gunnen.

Daarbij hadden vader en moeder gezwegen. Zij hadden geen woord over den vreemdeling gezegd.

Helmgard keek peinzend den nacht in. Knap en edel was deze graaf Waldau, misschien ook trotsch, maar niet hoogmoedig. Hij scheen haar ongelukkig toe. Zij was boos op Baldo, dat hij afkeurend over den vreemdeling had gesproken. Dat Baldo zoiets deed! Hij had haar den ganschen dag geërgerd. Of was het

alleen haar eigen onrust, die haar heden zoo knorrig maakte?

Helmgard was altijd gewoon, zichzelf zeer streng te beoordeelen.

Zuchtend sloot zij het raam.

Daarna gleeed een glimlach over haar gelaat.

„Zonnejonkvrouw, fluisterde zij, „ge hebt heden geen vreugde aan mij beleefd. Ik voel mij zelf als uw regenzuster.”

Op het punt van het venster weg te gaan, bleef zij verschrikt staan.

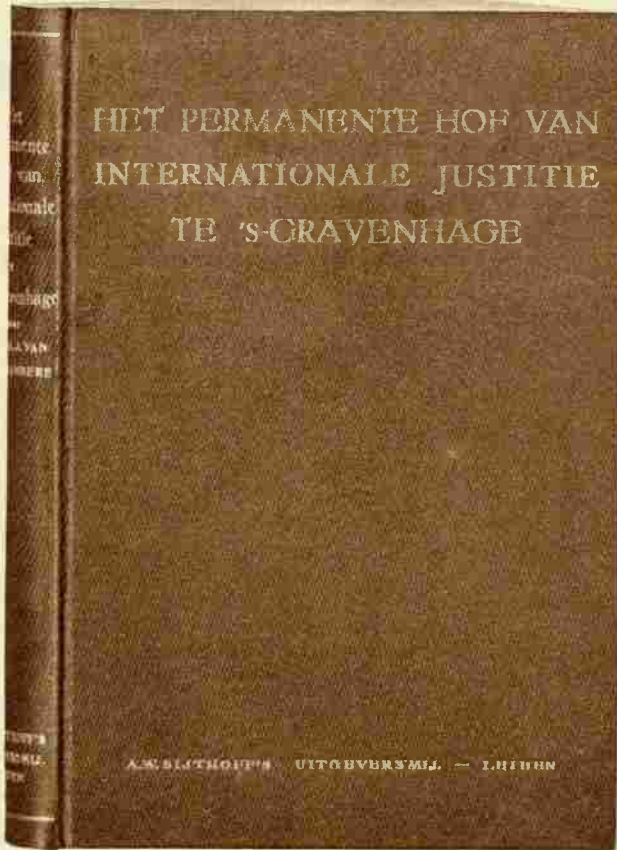
Wat was dat? Vanaf den Zonnehof snelde vlug een schim den weg langs, die naar de heide voerde.

Helmgards adem stokte. Van den kerktoeren sloeg het juist middernacht.

„Mama!” stamelde zij. „Mijn God, waar kan zij, midden in den nacht, heen willen gaan.”

Helmgard dacht een oogenblik na of zij haar vader zou wekken, maar eer dat gebeurd was, was het spoor van haar moeder misschien reeds weg.

Haastig trok zij het goudbewerkte kapje naar zich toe, bond het over haar loshangend haar, en liep

Een belangrijke uitgave.

Gaarne vermelden wij hier de verschijning van een zeer belangwekkende studie van den bekenden publicist H. Ch. G. J. van der Mandere, over „Het Permanente Hof van Internationale Justitie te 's-Gravenhage”. Deze studie, welke door A. W. Sythoff's Uitg. Mij. te Leiden wordt uitgegeven, bevat een historisch-critische schets van arbitrage en rechtspraak in internationale geschillen, en van de pogingen om tot een Internationaal Hof te komen. Wij wenschen deze uitgave, die ten volle aanspraak mag maken op de belangstelling van allen, wien de groote vredes-gedachte en al wat daarmee samenhangt, niet onverschillig laat, gaarne een ruime verspreiding toe.

voorzichtig, om niemand in huis te storen naar buiten. Zwaar drukte het haar opeens, dat het raam gesloten was. Zij snelde naar de achterdeur, waar de sleutel in het slot stak. Zij kwam bij de oude steenen poort, die 's nachts door een ijzeren hek afgesloten was. Dat stond op een kier.

Als voortgejaagd vloog Helmgard de bemoste steenen stoep met haar breede afgesleten treden af. Zij moest nu om het geheele huis loopen voordat zij den weg bereikte, waarop zij haar moeder in het maanlicht had gezien.

De angst snoerde Helmgard de keel dicht. Als zij eens te laat kwam?

Als de schim verdwenen was?

Helmgard liep zoo snel zij kon naar de heide, terwijl haar oogen angstig in de verte staarden.

Nu herademde zij. In het glinsterend licht kon zij duidelijk zien, hoe een grijze gedaante zich voortbewoog langs den heideweg en zich naar het dennebosch richtte.

Een oogenblik stond het hart van Helmgard bijna stil.

„Ze wil naar het Elzenslot,” ging haar door het hoofd. Het jonge meisje vloog haast over den weg. Zij liep zonder ophouden; het goudblonde haar fladderde in den nachtwind. Helmgards adem ging snel, steeds meer naderde zij de donkere schaduw, die haar vooruit zweefde. De vrouw liep als een nachtwandelaarster, de handen ver voor zich uitstrekkend. Een hui-vering overviel Helmgard.

Was haar stiefmoeder waanzinnig? Nu was het Elzenslot reeds heel dicht nabij. De Elzenbeek ruischte en van de heide klonk het krassend geluid van een nachtvoegel.

Helmgard huiverde tot in het diepst van haar ziel. Het was haar, alsof de door het maanlicht overgoten heide het overoude geheim wilde vertellen, dat de menschenlijke mond voor haar verzwegen en haar jong hart werd gemarteld door schrik en angst.

Maar zij snelde moedig voorwaarts. Daar lag het Elzenslot voor haar, met zijn erkers en tinnen en het maanlicht weefde er zilveren banden omheen, zoodat het oude slot waarlijk spookachtig afstak tegen 't sombere dennenbosch. Een haag van witte meidoorn sloot hier aan deze zijde het park af. De grijze gestalte voor Helmgard scheen te aarzelen, maar toen stapte zij zonder zich te bedenken over de lage struiken.

„Zij is ziek,” prevelde Helmgard, „zij wil werkelijk naar het Elzenslot.”

Als voortgezweept liep zij de vrouw na, die zooeven in het park was verdwenen. Ook Helmgard sprong over de haag en toen snelde zij langs de door de maan beschenen slingerpaden naar het slot.

Nu had zij haar moeder ingehaald. Helmgard wilde roepen, haar waarschuwen, zij kon het niet.

Met doodelijken angst zag zij, hoe de vrouw van haar vader bij de deur neerknielde, hoe zij haar bleek gelaat teeder tegen de deurpost leunde, hoe zij met beide handen den deurnop omkleemde en plotseling met een woesten kreet ontsteld op een man staarde, die haar tegemoet trad, uit de deur die geopend werd.

Helmgard had onwillekeurig een lichten kreet geslaakt, toen zij in den man, aan den ingang van de slotpoort graaf Waldau herkende. Krampachtig sloeg zij haar armen om een door klimop omgeven den, die zich hoog naar den helderen nachthemel verhief.

Helmgard zag hoe de oogen van haar stiefmoeder en die van den man vol schrik zich als het ware in elkaar boorden. Daarna vatte de graaf met een enkelen greep de handen der bevende vrouw en trok haar als in toorn op.

„Hoe komt u hier?” vroeg hij barsch. „Wat wilt U?”

Margone von Rinkerode kon geen woord tot antwoord vinden. Zij keek slechts bleek en zwijgend naar het gelaat van den man. Vergeefs trachtte zij, zich los te wringen, de slotheer hield haar handen met ijzeren greep vast.

Maar nu had Helmgard zich ook weer hersteld. Zonder zich te bedenken snelde zij op het paar toe en zei gebiedend:

„Laat dadelijk mama los. U doet haar pijn.”

Graaf Waldau liet Margone's handen los en keek verast en verbaasd naar Helmgard, die overstromd door het maanlicht, in den glans van haar loshangende goudblonde haren, als een verschijning uit een sprookje voor hem stond. De vrouw in het lang neergolvende, grijze gewaad, die een langen, grijzen sluier over haar hoofd had geworpen, keek nog verschrikter dan hijzelf naar Helmgard.

„Zonnejonkvrouw,” prevelde hij zacht. Helmgard trad op hem toe en sloeg als ter bescherming haar arm om haar moeder, die licht wankelde.

„Vergeef mij, mijnheer,” zei zij met een smeekenden blik. „Mama is blijkbaar ziek. Ik zag haar het huis verlaten en toen ben ik haar gevolgd.”

Graaf Reimer von Waldau wendde zijn blik weer naar de grijze gedaante.

„Wilde u naar mij gaan, mevrouw?” vroeg hij heel zacht, „kan ik u helpen?”

Margone schudde het hoofd.

„Wat wilt u hier in den nacht?” vroeg hij met dezelfde weeke stem.

Margone lachte schrill en keek hem en Helmgard vijandig aan. Haar bruine oogen, anders helder als barnsteen, fonkelden vurig, en dreigend hief zij de hand op.

„Vervloekt is ieder, die in het Elzenslot woont,” klonk het hard van haar lippen. „Ik heb het zelf ervaren en ik zal niet verduren, dat vreemde voeten over den grond gaan, die door duizend smarten is geheiligd.”

„Het is mijn huis, mevrouw,” antwoordde graaf Reimer ernstig.

„Kom, mama,” smeekte Helmgard, „ik breng u naar huis. Graaf Waldau zal de stoornis vergeven en ze vergeten.”

„Hij heeft mij niets te vergeven,” hield mevrouw von Rinkerode eigenzinnig vol, daarna keek zij voorzichtig om, als vreesde zij luisteraars en fluisterde:

„Ik ben dikwijls 's nachts, als alles sliep in het Elzenslot geweest. Ik ben door de kamers gelopen, waarin mijn kind heeft gespeeld —” zij lachte zacht — „dat vermoedde je natuurlijk niet en ik ben stilletjes weer naar den Zonnehof teruggekeerd. Niemand heeft mij gezien, niemand weet ervan, slechts ik alleen.”

„Een arme zieke,” dacht de graaf medelijdend en toch met groote onrust, omdat de vrouw hem zoo vreemd aankeek.

(Wordt vervolgd).

PANDER
en ZONEN

DEN HAAG AMSTERDAM
ROTTERDAM

MADRAS-GORDIJNEN

130 x 325 vanaf f 10.75
per paar

VOOR

Grappjes.

De klas had Nederlandsche taalles.
„Jantje,” zei de onderwijzer, „zeg eens, hoe noem je mannen die voor hun beroep timmeren en zagen?”
„Timmerlui, meester,” zei Jantje.
„Goed, Jan. — En nu jij, Dirk, hoe noem je menschen die bakken?”
„Luibakken, meester,” zei Dirk.
„Wát? Luibakken? Hoe kom je daarbij?” vroeg de meester.
„Wel meester, het zijn toch *lui* die bakken!”

„Weet je wel,” zei ze tegen haar verloofde, „dat hoffelijkheid het licht der liefde is?”
„Dan is het huwelijk zeker de gasrekening,” antwoordde hij.

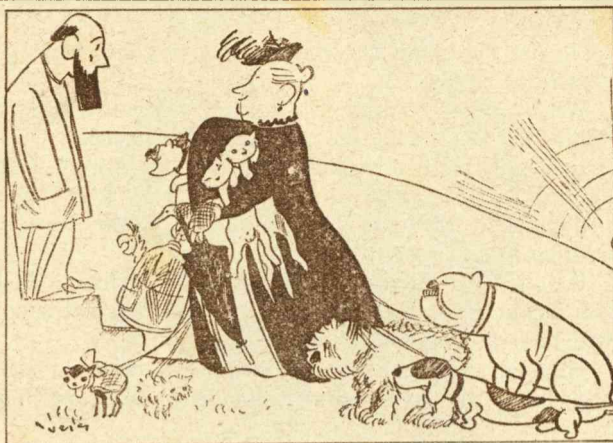
WIMPIE'S ZUSTER VREESDE HET ERGSTE . . .

De verloofde van Wimpie's zuster zou voor 't eerst bij zijn aanstaande schoonouders dineeren. Midden onder het maal zei Wimpie ineens tegen hem:
„O, George, je hadt dien aardigen luitenant eens moeten zien, die mijn zuster gisteren kwam bezoeken. Hij sprak met haar en had zijn arm . . .”
„Wimpie!” zei zijn zuster, hevig blozend.
Verrast opkijkend, zei Wimpie: „Nou, ik wou net zeggen, dat hij zijn arm . . .”
„Wim,” zei zijn moeder, „nou zwijg je, hè?”
De jongen begon te prullen en zei: „ik wou alleen maar vertellen, dat hij zijn arm . . .”
„Wim, ga de kamer uit, direct!” zei zijn vader gestreng.
Het ventje begon te huilen en schoof langzaam naar de deur. Toen hij al half in de gang stond, zei hij tusschen twee snikken in:
„Ik wou alleen maar zeggen, dat hij zijn arm 'al dien tijd op zijn rug droeg . . .”

Allerlei Wetenswaardigs.

DE HEKS VAN DEN CATINACCIO.

Het meer Antermota, op 2487 meter hoogte gelegen bij de spits van den Catinaccio heeft, zooals vele andere meren, zijn legende. Onder de vele fabelachtige personen die den Catinaccio bevolken, speelt de heks Lombarda een groote rol. Zij was van geweldige grootte en kracht, meesters in de magische kunsten, en de schrik van menschen en dieren.
De sage gaat dat zij eens slecht weer wilde verwekken en daartoe met een enorm bezem het meer begon te zwiepen. Weldra rezen zware nevels op en vormde zich een angstwekkend onweer, dat heel de omgeving met vernietiging bedreigde. Maar plotseling klonken de klokken van het stadje Pozzo, het onweer loste zich op, en weder scheen de zon triomfeerend over het meer.
Een ander maal wilde zij een enorm rotsblok doen neerstorten op het dorpje dat thans Nuova Levante heet. Maar wederom verhinderden de kerkklokken dit booze voornemen.
Woedend over de herhaalde mislukking van haar snoed voornemen, vatte zij toen het plan op het geweldige massief van den Catinaccio het dal van Tires te doen vullen. En door middel van hare duivelsche krachten maakte zij den berg tot een vloeibare brei. Maar juist op het moment dat deze geweldige massa zich in beweging zette, klonken wederom de klokken. En de dikvloeibare massa verstarde onmiddellijk, in hare verstarving de heks vasthoudend.
Het landvolk liep daarop te hoop, maakte zich meester van de heks, stopte haar in een grooten koperen pot en sleepte haar voor den rechter van Carnedo, die haar tot den brandstapel veroordeelde.

De gevolgen van een huwelijks-advertentie.

Zij: „Ik geloof dat u 'de romantische poëet, zoekende naar een eenzame ziel' bent; nou, en ik ben de 'aantrekkelijke weduwe zonder kinderen!'”
Hij: Zwijgt.

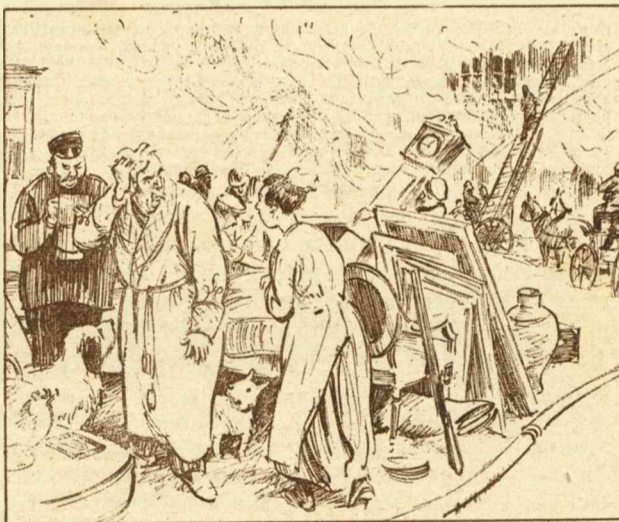
WERKEN DER DUISTERNIS

OF
DE VELUWE IN HET TEEKEN VAN „HET LICHTBEELD”
DOOR CO NIJE
Met teekeningen van André Vlaanderen.

Aan het verhaal „De Werken der Duisternis” is een prijsvraag verbonden, waarvan wij de voorwaarden in ons nummer van 1 Nov. l.l. mededeelden. Wij kunnen er thans nog aan toevoegen, dat ook onze jeugdige lezers het te verloten voorwerp ter waarde van honderd gulden gaarne hun eigendom zouden willen noemen, waarom wij ook hun aanraden het verhaal met aandacht te volgen en ons even op te geven, welk in den tekst genoemd voorwerp h. i. de firma D. v. Kreveld te Amsterdam beschikbaar steit.

2)

Maar al evel kwam er verandering in de brouwerie. We hedden doar van allerlei lien. En daorbie was ok een schilder en een meester uut Amsterdam. Met nog een paar aore luu zette dië daar een soortement festkummisje in mekaor. We mosten wat centen dokken en in nog gien wiek hadden we daar een echte fiene kemedie met een teneel, krek as de rederijkers uut Dalem hen. En uut stad kriegen we een piaono en een biljart, waarop je de ballen hielegaor niet kos hooren rollen. Maor dat kos oe alle nou niks intresieren. Ik wil maor zeggen daar kwaomen dikkels hiel echte spullemenschen en ok muziekanten, gien blaazers, zoo as van us fanfaore, maor met viool en van die tingeldinkskes. Maor as die meester en die man met de baord, zoo

Als je huls in brand staat . . .

De dienstbode: „Neem me niet kwalijk, mijnheer, maar be- teekent dat soms dat ik naar een anderen dienst moet uitzien?”

IEDEREEN

numden wie die teekenaar, nou hielegaor niks niet kosten kriegen, dan vermaakten ze us zelf. En daorbie gebruikten ze dan een perjekselantaorn; das krek een kolosaol beste teuverlantaorn jongs, en dan praoten ze der bie, dat je niet begriepen kos hoe één miens zooveul achter mekaor kos zeggen zonder een verlamming in zien tong te kriegen. Maor aorig was het, dà mot ik zeggen. Ze hadden dunne glasdinkskes, nog kliener dan me hand en die stopten ze er in en dar kwam er op een biestachtig groot laoken een plaat te staon zoo groot als een koebiest. Sommige van die dingen waoren kolosaol dudelijk, maar je had er ok bie waar het net nacht was. Dat kwam omdat de lichtbeelden niet oordeelkundig gemaakt waoren, zei die man met de board.

„Nou, as die menier van avoend dan maor meraokel beste lichtbeelden het,” riep Hans van Wey er tusschen.

(En werkelijk voor den geachten spreker is het altijd te wenschen dat hij over heldere lichtbeelden beschikken kan, maar voor het goed verloop der lezing is het van nog grooter belang, dat de lantaarn van een uitstekende constructie is en de diapositieven door een kundig vakman gemaakt zijn.)

„Hold je muul jong,” riepen de anderen en Jaap vervolgde: „En dan hadden we soms spul met die perjektielantaorn. Zoo brandde ie fien en dan . . . uut was ie en dan moest er door de meester weer wat an geprutst worden. Dà was wel sagerienig, maor het was maor een arg old ding, zei de meester en de nieuwste constructies waoren zoo fien, dat je er gaor niet meer meleur mee kos hebben.”

Maar het college van Jaap de Koe werd plotseling afge-

broken door het wielgeratel van een rijtuig. De boeren drongen naar de deur om de komende heeren te zien. En hoewel het een paar doodgevone menschen waren, werden ze aangegaapt, alsof het exemplaren van 'n zeer zeldzame, haast uitgestorven diersoort konden zijn, een schoone trek van nieuwsgierigheid, waarmede ook de inboorlingen van onze hoofdstad rijkelij behebt zijn.

Maar het meest van al trok toch de groote koffer de aandacht, welke door den koetsier werd binnengebracht en waarin terecht vermoed werd, dat zich de ingrediënten voor de lichtbeelden bevonden. En toen enkele boeren op het dek- sel de letters D. V. K. ontdekten, werd het een gissen en raden wat toch wel de betekenis daarvan zou kunnen zijn. De meest ingenieus uitgedachte oplossingen werden gevonden.

Bert, de voorzitter van de Harmonie „Door Vereeniging Krachtig”, was zelfs een oogenblik in den waan, dat er best instrumenten voor zijn onvermoeide blazers in de kist konden zitten, maar Japik, de grappenmaker van het dorp zei, dat in dat geval de betekenis der letters in ieder geval was: Die Verrekte Knoeiërs! Maar nu was weer een ander klaar om Japik, die een verstokt strooper was, toe te roepen, dat die letters een waarschuwing voor hem inhielden: De Veldwachter Komt!

Jaap de Koe, die altijd graag het naadje van de kous wilde weten, stapte echter op den operateur af voor betere inlichtingen en kwam er zoo achter dat de oplossing van het raadsel was: D. Van Kreveld. (Wordt vervolgd).

Odol
Tandpasta
„Echt Lingner”

ODOL
TANDPASTA

In vereeniging met ODOL of als zelfstandig tandreinigingsmiddel, verdient de **ODOL-TANDPASTA**

alle aandacht. Zij heeft een groot reinigingsvermogen en een heerlijke aroma, werkt verfrisschend en zacht desinfecteerend en verhindert het aanzetten van tandsteen.